

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 220

Het geheim van de gesloten kamer

15 Cent

Pag. 1. Zoo bereikten zij het portaal van de derde verdieping.

Het Geheim van de Gesloten Kamer.

HOOFDSTUK I.

Een raadselachtig voorval.

Het is niet zeker wie van de talrijke bewoners van het oude huis aan de Kensington Road het eerst den bonzenden val van een zwaar lichaam vernam.

Naderhand eischten wel een half dozijn personen den roem voor zich op, de eerste te zijn geweest, die het hoorde.

In ieder geval verschrikten bijna twintig menschen in het oude huis toen het geluid van den zwaren val in hun ooren klonk.

Het was toen ongeveer half vier in den middag.

Op de bovenste verdieping werd aanstonds een raam opgeschoven en keek het hoofd van een armoedig gekleede vrouw naar buiten, die blijkbaar het zonderlinge vermoeden koesterde, dat zij door over de straat en over Holland Park uit te kijken, achter de oorzaak van dit geluid zou komen.

Toen meende zij, dat er misschien een meubel kon zijn omgevallen op de verdieping, die onder de hare lag en zij trok het hoofd weder naar binnen.

Bij het zien echter van het verschrikte gelaat van haar man, een oud schoenmakertje, dat ijverig bezig was geweest met het repareren van een pantoffel, veranderde zij weder van inzicht en had nu wel willen zweren, dat daar beneden niemand anders had kunnen vallen dan een mensch.

De beide oude lieden keken elkaar even zwijgend aan en toen zeide de man op zachten, verschrikten toon:

— Daar is zeker wat gebeurd, Mary!

— Dat denk ik ook! Het is bij den ouden Donaldson geweest!

Het echtpaar luisterde even toe en toen hernam de vrouw:

— Ik hoor verder niets! Zou de dochter van den ouden man niet thuis zijn?

— Neen, ik heb Miss Nelly nog geen half uur geleden de straat zien opgaan!

Op dat oogenblik werd er op de deur geklopt.

Beide echtelieden keken verschrikt naar de deur.

Deze ging langzaam open en een buurvrouw die op dezelfde verdieping woonde, stak een hoofd als van een verschrikte muis om de deurpost.

— Heb je dat gehoord, buurvrouw? vroeg zij op gedempten toon.

— Wat? vroeg de vrouw van den schoenmaker, ofschoon ze zeer goed wist wat de ander bedoelde.

— Dat gedreun daar zoeven! Het kwam uit de woning van den ouden Donaldson! Het was juist of er iemand op den grond viel — zoo'n doffen slag!

De vrouw van den schoenmaker knikte haastig eenige malen achtereen.

— Nu weet ik waar je het over hebt, buurvrouw! zeide zij toen. Zouden wij niet eens gaan kijken voor de zekerheid?

— Ja, dat moesten we doen, meende nu ook de schoenmaker. Donaldson is al oud en een zwaar ge-

bouwd man. Misschien heeft hij wel een beroerte gekregen.

De drie menschen gingen het kleine voorvertrekje uit en liepen over het portaal naar de smalle trap.

Daar kwamen zij nog een vierden buur tegen, een thuiswerker die voor een groote confectiezaak werkte.

De man scheen zeer zenuwachtig en riep hen reeds van onder de trap tegemoet:

— Er moet iets gebeurd zijn bij Donaldson! Ik heb zoeven een zwaren val gehoord. Als hem maar niets overkomen is. Zijn dochter is uit!

De drie menschen kwamen snel de trap afdalen, waarvan de treden kraakten.

Zoo bereikten zij het portaal van de derde verdieping.

De oude Donaldson, die hier nauwelijks drie maanden woonde, had twee vertrekken gehoord, waarvan het eerste op de straat uitkwam en dat als woonkamer was ingericht.

De oude man was niet zeer goed meer ter been en ging zeer weinig uit en dan bijna steeds vergezeld van zijn lieftallige dochter.

De burens die wel bij hem binnen traden om een praatje te maken, vonden hem meestal voor het raam zitten vanwaar hij een fraai uitzicht had op Kensington Road en Holland Park, dat zich in de diepte uitstreckte, bezig aan het lezen van zijn krant, onder het rooken van een pijp.

Toen de vier menschen daar fluisterend stilstonden voor de deur, die tot het voorvertrek toegang gaf, kraakten de treden van de trap opnieuw en kwamen nog drie andere burens aan, met bleeke, verschrikte gezichten.

Dezen waren afkomstig van de tweede verdieping en verklaarden allen, den bonzenden val duidelijk te hebben gehoord.

En nu stonden daar zeven menschen, blijkbaar besluiteloos, wat zij zouden doen.

De kleermaker was degeen die den knoop doorhakte.

— Wij moeten binnengaan en zien wat er met hem is! zeide hij fluisterend.

De anderen knikten, maar niemand durfde de eerste te zijn.

Toen trad de kleermaker vastberaden op de deur toe, greep den knop en draaide hem om.

De deur bleek gesloten te zijn.....

De kleermaker wendde het hoofd om en keek de vijf vrouwen en den schoenmaker met verschrikte oogen aan.

— Dat is bepaald niet in orde! mompelde hij. Er

is immers nog een andere deur die toegang geeft tot zijn woning? vervolgde hij.

— Ja, nog één! antwoordde een der buurvrouwen. Door de keuken! Vandaar kun je in de achterkamer komen.

Zwijgend begaf het troepje zich over het lange, tamelijk donkere portaal naar een tweede deur, die toegang gaf tot de keuken.

Weer legde de kleermaker de hand op den knop — en weer draaide hij hem vruchteloos om.

Ook deze deur was gesloten.....

— Dan moet er een smid bij gehaald worden! riep de kleermaker uit.

— Laten wij eens eerst aan de deur roepen — misschien hebben wij ons wel vergist! meende een der buurvrouwen.

— Ik vrees van niet, buurvrouw! merkte nu de oude schoenmaker op, want Donaldson zou toch wel gehoord hebben, dat er aan den deurnop gedraaid werd.

Op dit oogenblik uitte een der vrouwen een doordringenden kreet van afgrijzen en schrik, zoodat de anderen verschrikt achteruit stoven.

Zij wees op een dunne kronkelende streep, die van den deurdrempel dwars over den houten vloer van het portaal liep en zich langzaam scheen uit te breiden.

De kleermaker, die nog de dapperste van allen bleek te zijn, had zich het eerst hersteld en kwam een stap naderbij.

Hij knielde bij den drempel neer en trachtte onder de deurreet te kijken.

Toen doopte hij zijn wijsvinger in het donkere vocht, dat onder de deurreet uitvloeide, maar trok hem aanstonds met een doffen kreet van walging terug.

— Het is bloed! zeide hij op heeschen toon.

Gillend en krijschend liepen de vrouwen aanstonds weg.

De beide mannen begrepen wel, dat het overige aan hen moest worden overgelaten.

— Kom mee, Hall! zeide de kleermaker tot den schoenmaker, wij moeten aanstonds de politie en een smid halen. Hier is iets verschrikkelijks gebeurd. Ik denk dat de oude Donaldson zelfmoord heeft gepleegd.

— Hoe kom je daarbij? riep de schoenmaker uit. Als wij den val van het lichaam hebben gehoord, dan zouden wij toch zeker het schot moeten hebben gehoord?

De ander haalde de schouders op.

— Dat is niet bepaald noodzakelijk! zeide hij. Het kan wel met een kleine revolver gedaan zijn, die maar een heel zwakken knal geeft. Kom spoedig mee, mis-

schien is hij nog te redden. Een straat verder is een bureau van politie!

De beide mannen snelden zoo spoedig zij konden het huis uit.

Blootshoofds en telkens tegen de voorbijgangers aanbotsend, ijlden zij over de drukke Kensington Road naar het politiebureau, dat zich bevond op den hoek van de Edwardesstreet, ongeveer honderd meter verder.

Zij deelden den dienstdoenden brigadier mede wat zij ontdekt hadden en dadelijk gaf deze aan twee agenten last met hen mede te gaan en onder weg een smid te waarschuwen.

Zij mochten echter niet beginnen, voor er een rechercheur ter plaatse zou zijn, hetgeen over eenige minuten het geval zou wezen.

De twee agenten en de beide mannen die het geval waren komen vertellen begaven zich dadelijk weder op weg en zochten in de buurt een smid op, die spoedig zijn bos loopers opzocht, zijn pet op het hoofd drukte, en met hen medeging.

Toen zij het oude huis weder bereikten vonden zij daar reeds de rechercheur op hen wachten.

Zij snelden de trappen op, en hielden voor de deur van de voorkamer, waaronder uit het straaltje bloed nog onophoudelijk voortstroomde, stil.

De rechercheur rukte aan de deur.

Hij riep zoo luid hij kon.

Er kwam echter geen antwoord.

— Is er geen tweede ingang? vroeg de rechercheur.

— Door de keuken, maar die deur is ook dicht! antwoordde de kleermaker. Ik heb het zoeven al geprobeerd.

— Dan zal ik het nog maar eens doen met je goedvinden, vriend! hernam de rechercheur. Dat is mijn plicht, moet je weten.

Hij liep snel de gang door en overtuigde zich, dat de deur inderdaad gesloten was.

Toen kwam hij weer terug en wierp een blik door het sleutelgat.

Verbaasd richtte hij zich weder op.

— De sleutel schijnt aan den binnenkant niet in het slot te steken! zeide hij. Want ik kan den tegenovergestelden muur zien. Nu wij zullen het spoedig genoeg weten. Ga je gang maar, smid!

De man haalde zijn bos loopers te voorschijn en ging aan het werk.

— Het is een splinternieuw slot! merkte hij verwonderd op. De deur daarentegen schijnt al aardig oud.

— Donaldson heeft dat slot dadelijk laten maken, toen hij hier introk! merkte de oude schoenmaker op. Wij dachten dat hij bang voor inbrekers was, en bevreesd voor zijn spaarduitjes.

— Maak wat voort, man! riep de rechercheur ongeduldig uit. Wie weet, kunnen wij den ouden heer nog redden. Ik heb om een dokter getelefonnerd, die over tien minuten hier kan zijn!

De smid probeerde nog een aantal loopers en eindelijk sprong het slot open.

De rechercheur greep den knop van de deur, en wilde haar openduwen.

Hij moest daarbij echter al zijn krachten inspannen, want blijkbaar lag er een zwaar voorwerp aan de andere zijde van de deur.

Maar eindelijk konden hij en de beide agenten binnentreden.

Voor de deur, en door deze zoeven een eindje weggeschoven, lag het lichaam van een bejaard man, groot en zwaar gebouwd en met een langen bijna witten baard, die hem tot op de helft van zijn borst hing.

De helft van zijn gelaat was met bloed overstroomd, dat vloeide uit een groote wonde, ongeveer midden in het voorhoofd.

De oogen hadden een glazigen blik en staarden naar den zolder.

De rechercheur legde zijn hand op het hart van den gevallen.

Hij schudde het hoofd en zeide op zachten toon:

— Ik geloof niet dat er nog iets aan te doen valt! De oude heer heeft een vaste hand gehad naar het schijnt!

Hij wierp een blik in het rond, als om naar het wapen te zoeken, waarmede de oude man zich zelf van het leven zou hebben beroofd.

Hij lichtte achtereenvolgens zijn beide armen op.....

Maar geen der beide handen omklemde de kolf van een revolver...

— Help mij eens om hem op de sofa te dragen mannen! zeide hij tot de beide agenten. Hij zal wel bovenop het wapen zijn gevallen.

De drie mannen tilden het zware lichaam op en brachten het naar de sofa.

Maar op het vloerkleed was geen spoor van eenig wapen te ontdekken!

De oogen van den rechercheur namen een verbaasde uitdrukking aan.

— Wat is dat nu? mompelde hij in zich zelf. Er moet hier in de kamer een revolver zijn! De man is gedood door een schot in het hoofd en de beide deuren waren

dicht, zoodat hij het alleen zelf kan hebben gedaan!

Op dit oogenblik lieten zich voetstappen op het portaal hooren.

Het was de geneesheer met zijn instrumententasch in de hand, die door den rechercheur was opgebeld.

Hij bleef even voor de deur staan en vroeg toen:

— Moet ik bij den ouden Donaldson zijn? Wat is er met hem?

— Kent gij hem misschien, dokter? vroeg de rechercheur snel.

— Ja, ik heb zijn dochter, een allerliefst meisje, eenige weken onder behandeling gehad!

De dokter trad op de sofa toe, maar deed verschrikt een stap achteruit, toen hij het vreeselijk bebloede gelaat van den ouden man zag.

— Haal eens een kom schoon water en een handdoek uit de keuken! vroeg hij een der agenten.

Terwijl de man gehoorzaamde zette de dokter zijn hoed af en trok zijn overjas uit, om vervolgens zijn instrumententasch open te maken.

De agent keerde terug met een kom helder water en een doek.

De geneesheer maakte den doek nat en veegde daarmee het bloed van het gelaat van den ouden Donaldson.

Toen bukte hij zich, keek in de oogen van den grijsaard, legde zijn oor op zijn borst, na vest en hemd te hebben opengeknoopt en schudde toen het hoofd.

— Hier kan geen menschelijke hulp meer baten! zeide hij ernstig. Donaldson is dood!

De rechercheur liet zijn blikken van den doode naar den geneesheer dwalen.

Toen merkte hij op:

— Er is hier iets zeer merkwaardigs gebeurd, dokter! Het is duidelijk, dat deze man zelfmoord gepleegd heeft, en toch kunnen wij nergens de revolver vinden, waarmee hij de daad volvoerd moet hebben.

— Zelfmoord? herhaalde de geneesheer op zonderlingen toon. Denkt gij dat Donaldson zelfmoord ge-

pleegd heeft. Dan kan ik u zeggen, dat gij u waarschijnlijk vergist, want het is nog nimmer voorgekomen dat iemand zich van het leven beroofd, door zich van achteren een kogel door het hoofd te schieten, al ware het slechts omdat hij zich zelf dan bijna zeker zou missen, en de revolver op zeer gewrongen wijze in de hand zou moeten houden.

De rechercheur keek den geneesheer met open mond aan.

— Zijt gij zeker van wat gij daar zegt, dokter?

— Volmaakt zeker! Donaldson is in het achterhoofd door den kogel getroffen, die door het voorhoofd weder is uitgegaan, zie maar — het kogelgat is aan de achterzijde van de kruin zeer klein en gaaf, en daarentegen aan het voorhoofd zeer groot en met uitgescheurde randen!

De rechercheur hief zijn handen wanhopig boven het hoofd.

— Maar het moet, dokter! Het moet! Donaldson moet zich zelf het leven hebben benomen!

— En waarom moet het, als ik vragen mag? vroeg de geneesheer ongeduldig.

— Omdat de beide deuren op slot waren!

Nu was het de beurt van den geneesheer om verbaasd op te zien.

— Is dat zeker? vroeg hij.

— Volkomen zeker! Zeven getuigen hebben het gezien, om van mijzelf en de beide agenten niet te spreken!

De geneesheer wreef zich met de hand over het voorhoofd en onderzocht toen nogmaals de wonde met de grootste zorgvuldigheid.

Toen stond hij weder op en zeide kortaf:

— Ik blijf bij mijn verklaring! De oude Donaldson kan zich zelf onmogelijk van het leven hebben beroofd! Hij is vermoord!

— Dan staan wij hier voor een raadsel, dokter — want in de geheele kamer is de revolver evenmin teruggevonden!

HOODSTUK II.

Het onderzoek.

Het gerucht van den raadselachtigen moord had zich zeer snel in de geheele buurt verspreid.

Daar men de dochter van den ongelukkigen grijsaard binnen een uur terug kon verwachten, besloot de geneesheer terug te komen en het arme meisje zoo voorzichtig mogelijk op het vreeselijk bericht voor te bereiden.

Aanstands was Scotland Yard van het gebeurde op de hoogte gesteld en een der bekwaamste rechercheurs, de beroemde James Sullivan, werd belast met het onderzoek in deze raadselachtige zaak.

Hij was spoedig ter plaatse en liet zich door den kleermaker nauwkeurig op de hoogte brengen van wat er was voorgevallen.

Vergezeld van de beide agenten, die op het portaal de wacht hadden gehouden, trad hij nu op zijn beurt de woning binnen.

Langzaam, met de handen op den rug, liep hij door de kamer heen en weer.

— Stond dat raam open, toen jullie binnenkwamen? vroeg hij, terwijl hij wees op het eenige raam, dat zich in het vertrek bevond.

— Ja, Sir! antwoordde een der agenten. Het was wijd opengeschoven.

Sullivan trad op het raam toe en keek naar buiten.

Links en rechts aan den overkant verhieven zich huizen, maar zoover weg en zoover opzij, dat het volmaakt uitgesloten was, dat een sluipmoordenaar uit een dier huizen een schot op den grijsaard had kunnen lossen.

Rechts voor het venster strekte zich het fraaie Holland Park uit.

Sullivan bukte zich uit het raam en keek naar beneden.

Het bevond zich op minstens achttien meter van den grond.

Hij haalde een vergrootglas te voorschijn en bekeek met de grootste aandacht de steenen vensterbank en de raamposten.

Hij bromde ontevreden en haalde de schouders op.

Toen liep hij langzaam naar de sofa en wierp een blik op het wasbleeke gelaat van den doode, met het vreeselijk donker roode gat bijna midden in het voorhoofd.

— Van zelfmoord is geen sprake! merkte hij binnensmonds op. De ongelukkige man is van achteren neergeschoten! Maar door wien? En vooral — op welke manier?

Sullivan stond peinzend stil midden in het vertrek en liet zijn blikken om zich heen dwalen.

Hij bevond zich in een eenvoudig gemeubeld vertrek, waarin niettemin eenige meubelstukken herinnerden aan een tijd dat de bewoner welgesteld, zoo niet rijk genoemd mocht worden.

Daaronder bevond zich onder meer een stevig eikenhouten bureau, met koper versierd en dat tamelijk dicht bij het raam in een hoek van het vertrek stond.

Verder was er een fraaie leunstoel, en een kleine étagere, die zilveren voorwerpjes bevatte.

— Jullie hebben hier zeker toch niets aangeroerd? vroeg Sullivan, terwijl hij zich tot de agenten wendde.

— Er is zelfs geen lucifersdoosje verplaatst, Sir! antwoordde een der agenten.

— Alles is volkomen in orde! hernam Sullivan. Er is geen spoor van eenige worsteling te zien. Jullie zegt, dat Donaldson bij de deur lag?

— Ja, Sir!

— Hoe lag hij? Doe het eens voor!

Een der agenten strekte zich op den grond uit en bootste zoo goed hij kon de houding na waarin hij den ongelukkigen grijsaard had gevonden.

— Hij lag dus met het hoofd in de richting van de tusschendeur? vroeg Sullivan.

— Ja, Sir!

— Stak er een sleutel van binnen op de gangdeur?

— Neen!

— Niet? Maar dan is de kans ook niet geheel en al uitgesloten, dat de moordenaar, na zijn daad gepleegd te hebben snel het vertrek heeft verlaten en de deur op slot heeft gedraaid, waarna hij den sleutel in zijn zak stak, om te beletten, dat men zijn misdaad al te spoedig zou ontdekken.

— Dat is niet onmogelijk, mijnheer Sullivan! hernam de tweede der agenten. Maar hoe verklaart gij het dan, dat er in het geheel geen schot is gehoord?

Sullivan beet op zijn nagels!

— Is het een uitgemaakte zaak, dat men niets van schieten heeft gehoord?

— Daaromtrent zijn alle bureu's het eens, Sir! Zij hebben wel den val van lichaam, maar zij hebben geen schot gehoord!

— Daar mag de Duivel uit wijs worden! bromde Sullivan.

Hij duwde de tusschendeur open en trad nu in een vertrek, dat door een hoog schot in tweeën was gescheiden, en blijkbaar diende tot slaapvertrek van vader en dochter.

Een andere deur gaf toegang tot de keuken.

De keukendeur, die op de gang uitkwam, was van binnen met den sleutel afgesloten.

Met de handen in zijn zakken kwam Sullivan weder terug slenteren.

Hij floot zachtjes tusschen de tanden en liet nogmaals zijn scherpe blikken in het vertrek rondwalen.

— Dat de moordenaar uit het raam is geklommen op klaarlichten dag, is natuurlijk uitgesloten! begon hij zijn overpeinzingen toen. Hoe het ook zij, wij hebben hier te doen met een misdaad, die lang van te voren en met groote sluwheid is voorbereid, of wel, met een zoogenaamde toevalsmisdaad, een moord in drift!

Hij wendde zich opnieuw tot de agenten en vroeg:

— Zijn alle bewoners van het huis al ondervraagd?

— Voor zoover ik weet nog niet! De rechercheur heeft zijn rapport opgemaakt van zijn eigen bevindingen en verder niets meer!

— Mooi, dan zal ik zelf wel eens gaan zien. Blijf hier waken en laat niemand binnen behalve den geneesheer, en dan natuurlijk de ogelukkige dochter van Donaldson.

Sullivan liep alle trappen langzaam af.

Onder het gaan bromde hij:

— De treden kraken allen op geweldige wijze! Het is bijna niet aan te nemen, dat de moordenaar daarover gevluht zou zijn, zonder dat men hem gehoord heeft. En het moet toch, het moet toch! Wij leven toch niet meer in den tijd der wonderen.

Eindelijk bereikte Sullivan de groote vestibule, waar op een aantal deuren uitkwamen.

Een daarvan behoorde bij de woning van den concierge.

Hij klopte aan en trad binnen.

Hij scheen een zeer opgewonden gesprek te storen, hetwelk gevoerd werd door een vijftal luid snaterende buurvrouwen, die echter aanstonds verschrikt zwegen, toen zij Sullivan ontwaarden.

Deze liet aanstonds zijn penning zien, hetgeen den

eerbied van de vrouwen niet weinig deed toenemen.

— Woont gij allen hier in huis? vroeg hij, terwijl hij de vrouwen een voor een aanzag.

Ja, mijnheer! antwoordden de vrouwen als in koor.

— Is er soms iemand, die vlak onder den ouden Donaldson woont?

— Ik, mijnheer! riep een kleine, donker uitzieende vrouw zegevierend, als was dit een bijzondere onderscheiding.

Sullivan trad op haar toe en keek haar doordringend aan.

— Ik zal u eenige vragen stellen, maar dank er wel om, dat uw antwoorden van groot gewicht zijn voor ons onderzoek en dat gij u dus wel moet wachten, iets te verzinnen, weg te houden, of te overdrijven!

De vrouw plukte verlegen aan haar boezelaar en durfde nauwelijks opzien.

— Volgens de gelijkkluidende getuigenis van een zevental personen hebben zij allen omstreeks half vier den vloer of de zoldering voelen dreunen, door den val van een zwaar lichaam. Gij zegt dat gij juist onder de woning van Donaldson woont, en dus hebt gij misschien voor dien tijd ook wel iets anders vernomen.

De donkere oogen van de vrouw schitterden ongewonden.

— Dat heb ik ook, mijnheer! Dat heb ik ook! Gij moet weten dat ik vanmorgen — het zal zoowat negen uur zijn geweest, maar het kan ook wel zijn, dat het half tien was, naar boven moest om een emmer water te halen, omdat mijn kraan stuk is! Ik was nauwelijks halverwege de trap, of ik hoorde in de woning van Donaldson heel hard praten door iemand die zeker vreeselijk woedend was! Ik had echter wel wat anders te doen dan te blijven staan luisteren en liep door. Bij een buurvrouw haalde ik water, maar terwijl ik terugliep, hoorde ik nog altijd hevige twisten.

Sullivan had aandachtig toegeluisterd.

— En — zoudt gij mij kunnen zeggen aan wie die scheldende stem heeft toebehoord?

— O ja, heel goed, mijnheer! De man die zoo woedend te keer ging, was de jonge Dick Jaffrey!

— Hoe weet gij dat?

— Omdat hij hier heel vaak komt!

— Waarom?

De vrouw aarzelde even voor zij antwoordde:

— Ze zeggen — maar ik wil het niet gezegd hebben, hoort u — ze zeggen dat hij een goed oogje heeft op Nelly Donaldson!

— Weet gij of zij bij dat twistgesprek tegenwoordig was?

— Dat kan ik u niet zeggen!

— Hebt gij de stem herkend van den man, met wien Dick Jaffrey in twist was?

Weer scheen de vrouw te aarzelen.

— Het klonk als de stem van den ouden Donaldson, mijnheer, maar als ik daar een eed op zou moeten doen, dan zou ik toch niet weten, of ik dat zou durven!

— Kan er iemand anders in het vertrek zijn geweest?

— Wie zou er geweest zijn? vroeg de vrouw verwonderd. Ik heb niemand gezien!

— Nu ja, dat beteekent niet veel! hernam Sullivan. Dick Jaffrey hebt gij toch ook niet gezien?

— Daarin vergist u zich toch, mijnheer, want ik ben nog niet uitgepraat; toen ik halfweg de trap was met mijn emmer vol water, hoorde ik boven mijn hoofd een deur openwerpen en even later had die zelfde Dick Jaffrey me bijna met emmer en al van de trap geloopt!

— Hij was dus zeer opgewonden?

— Opgewonden? Hij leek wel razend! Hij herkende mij niet eens en maakte niet eens zijn verontschuldiging. Het is een wonder dat ik niet dood ben gevallen!

— En hoe laat is dat geweest, zegt gij?

— Tien uur, of half elf! antwoordde de vrouw, Sullivan keek verrast op.

— Zooeven hebt gij negen uur, of half tien gezegd! De vrouw haalde de schouders op.

— Als je den heelen dag druk werkt, mijnheer, dan denk je niet aan den tijd. In ieder geval is het niet later geweest!

Sullivan had zijn notitieboekje te voorschijn gehaald en teekende nu een en ander op.

Toen vroeg hij:

— Zoudt gij geneigd zijn, die verklaringen aan den rechtercommissaris onder eede te bevestigen?

De vrouw scheen te verschrikken.

— Als het volstrekt noodzakelijk is mijnheer.....

— Uw getuigenis kan in ieder geval van zeer groot belang zijn voor het onderzoek. Wees zoo goed mij uw naam op te geven!

De vrouw noemde haar naam en Sullivan klapte zijn boekje weder dicht.

— Zeg mij nu nog slechts, of gij den jongen Dick Jaffrey later nog hebt zien terugkomen!

De vrouw schudde ontkennend het hoofd.

— Neen! Ik heb niets gezien!

— Gij misschien? zoo wendde Sullivan zich tot de andere vrouwen. Of kent gij hem misschien niet?

— Wij kennen hem allemaal! antwoordde een der vrouwen. Maar wij hebben hem niet teruggezien!

— Ik dank u! zeide Sullivan.

Hij stak het opschrijfboekje in zijn zak en daarop ging hij weder naar de kamer, waar de zonderlinge moord had plaats gevonden.

Een der agenten trad hem tegemoet.

Hij hield den sleutel in de hand.

Terwijl hij het voorwerp aan Sullivan overhandigde zeide hij:

— Ik heb den sleutel gevonden, Sir!

— Welken sleutel? vroeg Sullivan verbaasd.

— Die hier binnen op de deur heeft gezeten!

— Wat zeg je daar? hernam Sullivan op ongeloovigen toon. Waar heb je hem dan gevonden?

— Onder het penantkastje, dat gij daar rechts van de deur ziet staan, Sir!

Zonder een woord te zeggen ging Sullivan naar de deur, stak den sleutel in het slot en draaide hem eenige malen heen en weder.

Er viel niet aan te twijfeen — de sleutel behoorde bij het slot!

Wel vijf minuten bleef Sullivan onbeweeglijk bij de deur staan, terwijl hij steeds den blik gericht hield op den sleutel, als verwachtte hij daarvan een oplossing van het raadsel.

Het voorwerp was in deze kamer gevonden, de agenten hadden het vertrek niet verlaten, en het was dus een uitgemaakte zaak, dat hij onmogelijk in den zak van den moordenaar had kunnen zitten.

Maar hoe had deze dan de kamer en het huis verlaten?

Met een gebaar van ongeduld begaf de jonge detective zich weder naar het raam en boog zich naar buiten.

Daarna draaide hij het hoofd om en wendde den blik naar boven.

Maar spoedig sloot hij het raam weder.

Neen, dat was onmogelijk! Het was totaal uitgesloten, dat de moordenaar langs den gevel naar boven geklommen zou zijn en door het raam zou hebben gevuurd zonder dat iemand dit zou hebben gezien.

Voor alle zekerheid echter besloot Sullivan den schoenmaker en zijn vrouw, die boven het vertrek van de misdaad woonden, nog eens nader te verhooren.

Ofschoon de kans al zeer gering was, diende hij toch in ieder geval rekening te houden met de mogelijkheid, dat de moordenaar toch vanuit hun venster den moord-aanslag volvoerd had.

Nogmaals begaf hij zich naar het raam om zich te

overtuigen of misschien het schot vanuit het park gelost kon zijn. Maar hij zag spoedig, dat dit om verschillende redenen onmogelijk was.

Het venster bevond zich op zulk een hoogte van de straat, dat de schutter zich minstens eenige kilometers ver had moeten bevinden, met een geweer gewapend, en dan nog zou de kogel zeer waarschijnlijk in het plafond zijn terecht gekomen.

Ten slotte stond het zoo goed als vast dat de wonde

was veroorzaakt door een revolver, en niet door een geweerkogel.

Geruimen tijd liep Sullivan het vertrek op en neder, de eene oplossing na de andere bedenkend, en weder verwerpend.

Teneinde raad verliet hij eindelijk weder het huis, na aan de agenten bevel te hebben gegeven, het vertrek van de misdaad in geen geval te verlaten.

HOOFDSTUK III.

Een arrestatie.

Dick Jaffrey bewoonde een fraai gemeubeld appartement in de Holbornstreet.

Hij was van beroep ingenieur en reeds had de staat hem eenige kleine opdrachten verstrekt, welke hij tot volle tevredenheid van zijn lastgevers had ten uitvoer gebracht.

Omstreeks half zes van den dag waarop de oude heer Donaldson vermoord in zijn kamer was gevonden, zat Dick Jaffrey in zijn hemdsmouwen voor zijn scheerspiegel in zijn slaapkamer, bezig zijn korten baard af te scheeren.

Op het bed stond een half gevuld, geopend reisvalies.

Er bevonden zich kleederen en lijfgoed in.

De jonge man was hiermede nog niet gereed, toen er op de deur geklopt werd en even daarna trad zijn hospita binnen.

— Mijnheer Jaffrey! zeide het oude mensch. Daar zijn twee heeren om u te spreken.

Dick wendde zich ongeduldig om met het scheermes in de hand.

— Maar juffrouw, hebt gij dan niet gezegd, dat ik aanstonds op reis moest?

— Jawel mijnheer, maar zij lieten zich niet wegsturen. Zij zeiden dat zij voor een zeer gewichtige zaak kwamen en u in ieder geval moesten spreken.

— Maar, ik kan niet! Ik heb geen tijd! Mijn trein vertrekt over drie kwartier! Zeg aan die heeren, dat zij over een paar dagen maar eens moeten terugkomen!

— Het spijt mij mijnheer, maar aan dat verzoek zouden zij niet kunnen voldoen! klonk een zware stem achter Dick Jaffrey.

Deze wendde zich om en sprong op.

Hij wischte de zeepsporen van zijn gelaat en legde het scheermes neer.

Er lag een trek van toorn en ongeduld op zijn jong, energiek gelaat.

— Mag ik weten, mijneheeren, aan welke reden ik uw bezoek heb te danken? Het moet wel van zeer ernstigen aard zijn, dat gij aldus de wetten der welvoegelijkheid met voeten treedt!

— Dat is het ook, mijnheer! zeide een der beide mannen, die zoeven waren binnengetreden.

Het was James Sullivan, de jonge detective.

— Zou de reden van uw komst werkelijk zoo ernstig zijn, dat gij mij belet mijn reis te ondernemen, mijnheer? vroeg Dick Jaffrey.

— Dat geloof ik wel, mijnheer! antwoordde Sullivan, terwijl hij een snellen blik door het vertrek liet dwalen.

Toen wendde hij zich tot de hospita en vroeg haar:

— Was mijnheer Jaffrey reeds lang van plan op reis te gaan?

Verbaasd antwoordde de vrouw:

— Voor zoover ik weet niet, mijnheer! Hij sprak er pas gisteren over! Maar ik weet eigenlijk niet goed, of u dat wel aangaat!

— Kent gij mijnheer Jaffrey al lang?

— Ruim twee jaren!

— Is hij gewoon vuurwapens bij zich te dragen?

Maar nu kwam Dick Jaffrey bleek van woede tuschenbeide.

— Zeg eens, mijnheer! riep hij uit. Dat heeft zeer

veel van een ondervraging, of van een verhoor, als gij dat liever hebt!

— Misschien is het dat wel, mijnheer! riep Sullivan.

Hij sloeg de lapel van zijn jas terug en liet zijn penning zien.

Daarop wendde zich tot de hospita en beval haar op korten toon het vertrek te verlaten.

Aarzelend gehoorzaamde de oude vrouw, na Dick Jaffrey met den blik te hebben ondervraagd.

De jonge man, nog steeds zeer bleek, knikte.

Toen de deur achter de hospita was dichtgevallen, vroeg hij op doffen toon:

— En nu wilt gij mij zeker wel eens zeggen, wat dit beteekent? Maar verklaar u spoedig, want ik zeg u nogmaals, dat ik op reis moet!

— Ja, dat begrijp ik wel, hernam Sullivan ironisch, Gij zult nu wel gaarne op reis willen gaan! Ik vrees echter, dat er zich misschien wel eens beletselen kunnen voordoen!

Dick Jaffrey kwam met gebalde vuisten op Sullivan toe en met een dreigende uitdrukking op zijn gelaat.

Hij bedacht zich echter bijtijds, haalde de schouders op en zeide:

— Gij hebt mij zoeven uw penning laten zien! Blijkbaar zijt gij van de politie en ik wil ook veronderstellen, dat gij geen grap bedoelt, die u leelijk zou kunnen opbreken! De eenige andere mogelijkheid is dus, dat hier een vergissing in het spel is. Wees zoo goed mij aanstonds mede te deelen, van welk misdrijf men mij verdenkt en ik zal u ongetwijfeld volledige opheldering kunnen geven, maar spoedig, want ik wil mijn trein niet missen.

Sullivan antwoordde niet rechtstreeks op deze uitnodiging.

Hij trad naar het half gepakte valies toe, deed er een greep in en nam er een blijkbaar nog geheel nieuwe revolver uit.

Hij klapte het wapen open en haalde er achtereenvolgens de patronen uit.

Van een daarvan mankeerde de kogel.

Dick Jaffrey had deze bewegingen, die in alle stilte werden uitgevoerd met groote oogen van verwondering gevolgd.

Nu verscheen er een uitdrukking van angst op zijn jong, mannelijk gelaat.

— Mag ik u vragen, wanneer gij deze revolver gekocht hebt? vroeg Sullivan, terwijl hij zijn donkere oogen onderzoekend op het gelaat van Dick Jaffrey vestigde.

— Eergisteren! antwoordde Jaffrey kortaf.

— Met welk doel?

— Om mij te kunnen verdedigen als ik werd aangevallen!

— Vreesdet gij daar dan voor?

— Misschien wel!

— Wilt gij mij verklaren, hoe het komt dat een der kogels is afgeschoten? ging Sullivan onverstoorbaar voort.

— Ik heb het wapen willen probeeren, nadat ik het gekocht heb!

— Zulke goede wapens verkoopt de winkelier anders steeds onder garantie! hernam Sullivan kortaf. En zeg mij nu eens, of gij den ouden heer Donaldson kent!

— Hij is een oom van mij! antwoordde Dick Jaffrey kortaf.

Sullivan keek verbaasd op.

Hij trachtte te lezen, wat er in de ziel van den jongeman omging.

Diens gelaat vertoonde echter slechts een uitdrukking van ongeduld en kwalijk verborgen woede.

— Als hij comédie speelt, bromde Sullivan in zich zelf, dan doet hij het buitengewoon goed.

Daarop vervolgde hij luid:

— Zeg mij, Dick Jaffrey, wat gij weet van den dood van uw oom Donaldson.

Met een kreet deinsde de jongeman achteruit.

Zijn gelaat was zoo mogelijk nog bleeker geworden.

— Dood? kreet hij. Is mijn oom dood? Hoe is dat mogelijk! Ik heb hem nog vanmorgen gezond en wel verlaten!

— Hij is verraard! antwoordde Sullivan kortaf.

Dick Jaffrey wankelde achteruit en liet zich op een stoel neervallen.

Zijn oogen staarden wild voor zich uit.

Hij wreef zich eenige malen over het voorhoofd als om zijn gedachten te verzamelen en zijn stem had een doffen klank toen hij hernam:

— Wanneer is dat gebeurd?

— Hedenmiddag om half vier!

— En — waar verdenkt men mij nu van?

— Van den moord op Donaldson!

Dick Jaffrey verborg het gelaat in de handen.

Eenige oogenblikken heerschte er stilte in het vertrek.

Sullivan was de eerste die weder sprak.

— Ik begrijp wel, dat het u zeer moet treffen, maar gij zult zelf de eerste zijn om toe te stemmen, dat de

bewijzen overstelpend zijn! Donaldson is met een revolvershot gedood, en uw revolver, dat eergisteren gekocht is, bevat nog slechts vijf kogels! Gij hebt hedenmorgen nog een zeer hevig twistgesprek gehad met uw oom, en een aantal burens hebben u in de hevigste opwinding zien weghollen. Thans wilt gij op reis gaan en als ik binnentreed, overval ik u juist als bij bezig zijt uw kleinen baard af te scheren! Gij zult mij wel toestemmen dat dit alles reden te over is voor mij, om u te verzoeken mij te willen volgen!

Dick Jaffrey stond langzaam en als met moeite op.

Hij liet de armen slap langs het lichaam neervallen en knikte eenige malen, blijkbaar zonder te beseffen wat hij deed.

Toen zeide hij met dezelfde doffe, klanklooze stem:

— Ik zal niet eens moeite doen mij thans te verdedigen! Waarschijnlijk zoudt gij mij toch niet gelooven, en ik erken dat alles tegen mij spreekt. Ik ben tot uw dienst! Zeg mij slechts of mijn arme Nelly al op de hoogte is gesteld!

— Zij is omstreeks vijf uur thuis gekomen en door een buurman behoedzaam voorbereid!

Dick Jaffrey liet het hoofd op de borst zinken.

Toen hief hij met een dreigend gebaar de gebalde vuist boven het hoofd, alsof hij daarmee een onzichtbaren vijand wilde verpletteren!

Maar spoedig beheerschte hij zich weder.

— Een oogenblik slechts, mijne heeren, en ik volg u! zeide hij.

Hij deed zijn boord aan, strikte zijn das, trok zijn vest en colbert aan, zette zijn hoed op, nam een lichte overjas over den arm, alles met dezelfde afgemeten gebaren als van een automaat.

De slag scheen hem geheel versuft te hebben.

Hij wierp nog een blik om zich heen, glimlachte vaag, toen hij het halfgepakte valies in het oog kreeg, wierp een vluchtigen blik in den spiegel op zijn pas geschoren gelaat en zeide met klanklooze stem:

— Ik ben gereed, heeren!

De detective, die Sullivan vergezelde, trad op Dick Jaffrey toe. Hij had iets blinkends in de hand — een paar boeien.

Sullivan echter hief de hand op en zeide op zachten toon:

— Doe die dingen maar weg, Hudson! Ik geloof dat mijnheer ons wel rustig zal volgen, nietwaar?

Dick Jaffrey knikte en daarop verliet het drietal het vertrek.

Langzaam daalden zij de trappen af.

Dick Jaffrey liep in het midden en aan weerszijden van hem ging een der detectives.

Zoo bereikten zij de voordeur.

Op straat wachtte een gewone huur-auto.

Eerst stapte een der detectives in, daarop volgde Dick Jaffrey, die in een droomtoestand scheen te verkeer en ten slotte nam Sullivan naast den gevangene plaats.

Het duurde niet lang, of de auto hield voor Scotland Yard weder stil.

Gedurende den rit was er geen woord gewisseld.

Dick Jaffrey had voortdurend met starende oogen vóór zich uit zitten kijken.

Nu en dan verscheen er een zonderlinge glimlach om zijn lippen.

Hij liet zich gewillig naar een kleine kamer brengen, waar de rechter-commissaris achter een met groen bekleede tafel zat.

In een hoek van het vertrek, waar het tamelijk donker was, schenen reeds eenige getuigen te wachten.

Voor den rechter-commissaris lag reeds een klein stapeltje papieren, die op de zaak in Kensington Road betrekking schenen te hebben.

Zoodra Dick Jaffrey was binnengebracht, hief de rechter-commissaris het hoofd op, klemde een pince-nez met schildpad montuur op zijn neus en keek den jongen man doordringend en streng aan.

Hij was een van die politie-beambten, behoorende tot de school, welker aanhangers iederen arrestant bij voorbaat reeds als schuldig beschouwen.

Daartoe is voor hem het feit voldoende, dat een agent of rechercheur den beklagde voor hem heeft gebracht.

Dick Jaffrey doorstond den blik der strenge oogen met een onverschilligheid en een kalmte, die den commissaris met verbazing en verontwaardiging vervulden.

— Gij weet waarvoor gij hier zijt gebracht? begon de rechter-commissaris met stemverheffing.

— Ik ben onschuldig! antwoordde Dick Jaffrey kalm.

— Dat zeggen alle beklagden! riep de commissaris ongeduldig uit. Wij zullen aanstonds wel hooren, wat mijn rechercheurs te zeggen hebben. Mijnheer Sullivan, wees zoo goed mij rapport uit te brengen van uw onderzoek ten huize van den beklagde.

In korte woorden deelde Sullivan den commissaris mede, wat hij in de woning van den jongen man gevonden had.

De commissaris luisterde aandachtig toe, terwijl hij zenuwachtig met een potlood speelde.

Toen bekeek hij de revolver van alle kanten, terwijl hij het wapen voorzichtig bij den loop vasthield en het daarop zachtjes naast zich neerlegde, als vreesde hij voor een ongeluk.

Daarop drukte hij op een bal, die onder het bereik van zijn hand was en vroeg aan den binnentredenden bode:

— Zijn alle getuigen er?

— Jawel, edelachtbare!

— Het meisje ook?

De bode knikte.

— Laat die dan het eerst binnen komen! beval de commissaris.

Dick had het hoofd opgeheven.

Er verscheen weer glans in zijn doffe oogen.

Hij hield den blik onafgewend op de deur, waardoor de bode verdwenen was.

Toen deze deur weder geopend werd, uitte hij een luide kreet, waarin wanhoop, vreugde en liefde gemengd waren.

— Nelly! kreet hij.

Er was een jong meisje binnengetreden met zeer bleek gelaat, en ondanks alles zeer bevallig in haar eenvoudig zwart gewaad.

Zij had prachtig, donkerblond haar en groote bruine oogen, die thans vol tranen stonden.

Zij wilde aanstonds op den jongen man toesnellen, maar de bode hield haar aan een arm terug en dwong haar vóór het hekje te gaan staan, dat zich vóór de tafel van den rechter-commissaris bevond.

Deze keek het jonge meisje streng aan, blijkbaar ongevoelig voor haar bleekheid en haar schoonheid, en ternauwernood geroerd door haar smart.

— Uw naam? vroeg hij kortaf.

— Nelly Donaldson!

— Gij zijt de dochter van den verslagene?

Het meisje knikte en een snik welde in haar keel op.

— Kent gij den verdachte?

Nu steeg een gloeiend rood in de bleeke wangen van het jonge meisje op.

Zij boog het hoofd zonder te antwoorden.

Sullivan kwam haar dadelijk te hulp.

— Zij is de verloofde van den beklaagde, Edelachtbare! zeide hij op zachten toon.

— Dat had zij zelf toch ook wel kunnen zeggen! merkte de commissaris knorrig op.

Hij speelde weer even met zijn potlood en vervolgde toen:

— Hoe laat zijt gij vandaag uit de woning van uw vader vertrokken?

— Om drie uur, Edelachtbare!

De commissaris, zoowel als Sullivan zagen verbaasd op.

— Maar hoe is dat mogelijk! riep de eerste uit. Het staat toch vast dat uw vader om half vier is dood geschoten. Zijt gij zeker van het uur, dat gij zoeven genoemd hebt!

— Ja mijnheer de commissaris! antwoordde het jonge meisje. De bureu hebben mij trouwens zien weggaan en zouden het kunnen bevestigen.

HOOFDSTUK IV.

Het verhoor.

Weer heerschte er gedurende eenigen tijd stilzwijgen in het sombere vertrek.

De commissaris wierp zijn potlood van de eene hand in de andere, misschien in de verwachting, dat hij daarvoor een beter inzicht in de zaak zou krijgen.

Sullivan schudde het hoofd en mompelde:

— Het is bijna ongelooflijk! Hoe kan de moordeenaar in dat half uur zijn binnengekomen, zonder dat men het zou hebben gezien!

— Dat vraag ik mijzelf ook af, mijnheer Sullivan! zeide de commissaris, die de opmerking gehoord had.

Daarop wendde hij zich opnieuw tot Nelly Donaldson en vervolgde:

— De verdachte heeft vandaag een bezoek aan uw vader gebracht?

De hoofdbeweging, waarmede het meisje bevestigend antwoordde, was nauwelijks zichtbaar.

— Hoe laat was dat?

— Omstreeks tien uur! antwoordde het jonge meisje.

— Waart gij bij dat gesprek aanwezig?

Het jonge meisje knikte bevestigend.

— Verschillende getuigen hebben gezegd, dat de beklagde bij die gelegenheid een hevig twistgesprek met uw vader heeft gehad! Dat erkent gij zeker?

— Zou ik iets erkennen, dat volstrekt niet waar is! riep Nelly verontwaardigd uit. Dick heeft geen enkel kwaad woord tot mijn vader gesproken.

De commissaris stampte ongeduldig op den vloer.

— Ik herhaal u, dat verschillende getuigen het hebben gehoord! zeide hij kwaad.

Hij wierp een blik in de papieren, die vóór hem lagen en riep:

— Bode, laat vrouw Jeackes en vrouw Keen hier komen!

De bode opende de deur van de getuigenkamer weder en keerde even later terug met twee vrouwen, waarvan Sullivan er ook reeds een ondervraagd had:

De commissaris keek de beide vrouwen met grimmigen blik aan, alsof zij medeplichtig aan de misdaad waren, en vroeg toen:

— Gij hebt beiden aan den rechercheur verklaard een luide twist in de woning van den ouden Donaldson te hebben gehoord! Blijft gij bij die verklaring?

— Zeker, edelachtbare! antwoordden de beide vrouwen bijna tegelijkertijd.

— Gij hebt het gehoord! zoo wendde de commissaris zich op triomphantelijken toon tot het jonge meisje. Gij zult nu zeker uw verklaring nog wel eens willen herzien?

— Ik ontken volstrekt niet, mijnheer de commissaris, dat er een twistgesprek in de woning van mijn vader heeft plaats gehad! antwoordde Nelly, zich uit alle macht tot kalmte dwingend. Ik zeg alleen maar, dat Dick geen twist met mijn vader had.

Sullivan keek verrast op.

Er scheen een nieuw element in de zaak te zullen komen.

Zoo scheen ook de commissaris van politie het te beschouwen, maar hij werd er slechts ongeduldig door, daar al deze bijkomstige omstandigheden de zaak nog maar ingewikkelder maakten!

— Hij twistte dus met u? vroeg hij korzelig.

— Neen!

— Met wien dan? vroeg de commissaris, die hoe langer hoe ongeduldiger werd.

— Met een derde persoon die in het vertrek aanwezig

was. Er ging als een zucht van verbazing en spanning door het vertrek.

Sullivan was ondanks zichzelf eenige schreden naderbij gekomen, als om geen woord van het verhoor te verliezen.

— Hoe heette die persoon? vroeg de commissaris.

— Percy Walford! antwoordde het jonge meisje.

— Is hij een kennis van u?

— Wij kennen hem reeds lang!

— Waarom twistte de beklagde met Percy Walford? Het meisje zweeg en een donkere blos steeg in haar wangen op.

— Op die vraag — kan ik — niet antwoorden, mijnheer de commissaris!

— Gij kunt niet, of gij wilt niet! riep de commissaris schamper uit. Als gij maar inziet, dat dit zwijgen den beklagde geen goed zal doen!

Nelly Donaldson wierp Dick een smeekenden blik toe, maar deze schudde langzaam het hoofd, als om haar het zwijgen op te leggen.

De commissaris liet zijn blikken van den een naar de ander dwalen en wendde zich toen weder tot de beide vrouwelijke getuigen, die verbaasd hadden toegeluisterd.

— Een van uw beiden heeft verklaard, zeide hij op snauwenden toon, dat u de stemmen van Dick Jaffrey en van den ouden Donaldson heeft herkend! Gij zoudt u dus vergist hebben?

— Dat kan de beste overkomen, Edelachtbare, merkte vrouw Keen bedaard op. Mijnheer Dick schreeuwde hard, en daarom was zijn stem goed te herkennen, maar de ander had blijkbaar niet veel in te brengen en hield zijn mond maar!

— Maar ik wil wel bezweren, riep nu vrouw Jeackes uit, dat ik duidelijk de stem van den ouden Donaldson herkend heb!

Sullivan trok de schouders op, maar de commissaris slaakte een triomphantelijken kreet en wendde zich tot den griffier:

— Schrijf dat vooral op, griffier.

Daarop wendde hij zich weder tot de vrouw en zeide:

— De getuige hier verklaart, dat zij om drie uur het huis heeft verlaten! Kunt gij dat bevestigen?

— Ja, Edelachtbare, dat klopt! antwoordde vrouw Keen, terwijl vrouw Jeackes opmerkte:

— Het zal er vijf minuten over zijn geweest, Edelachtbare. Wij hadden het juist over de klok, die wat

achter liep, toen Miss Nelly voorbijkwam met een boodschappenmandje aan den arm!

— Het is goed! bromde de commissaris. Breng de getuigen maar weder weg, bode! Miss Donaldson, gij kunt voorloopig ook wel gaan. Zoodra ik u echter noodig heb, zult gij u weer tot onze beschikking moeten stellen.

Het meisje wendde zich met uitgestrekte armen en met oogen vol tranen naar Dick Jaffrey om.

Zij scheen naar hem toe te willen snellen, maar de bode bracht haar met zachten dwang naar de deur.

Daar wendde zij zich nog eens naar haar verloofde om!

De jonge man wierp haar een bemoedigenden blik toe en met de herinnering aan dien blik, verliet zij hem.

Bijna op dit zelfde oogenblik trad er door een andere deur een agent van politie binnen met een klein pakje in de hand, hetwelk hij voor den commissaris nederlegde, terwijl hij hem iets in het oor fluisterde.

Deze maakte een gebaar van verrassing, wierp een blik op het pakje en staarde toen Dick Jaffrey doorborend aan.

— Beklaagde, begon hij, en in zijn stem was duidelijk te hooren, dat hij een groote ontdekking had gedaan, er wordt mij zooveen iets medegedeeld, dat uw zaak in een zeer slecht daglicht stelt, en mij noodzaakt u in arrest te houden.

Hij wachtte even, als om den indruk van zijn woorden na te gaan en vervolgde toen, terwijl hij het pakje opnam en in de hoogte hield:

— Dit pakje bankbiljetten is zooveen in uw woning gevonden, en wel in het valies, dat gij bezig waart te pakken. Er zit nog een strook papier om en op die strook staat geschreven: „Inhoud vijf honderd pond sterling in biljetten van tien pond!” De woorden zijn geschreven door den ouden Donaldson. Dat is bij een vergelijkend schriftonderzoek onomstootelijk beschreven. Kunt gij mij eens zeggen, hoe dat pakje, waarvan de band nog niet eens is afgenomen, in uw valies komt?

De jonge man was nog bleeker geworden, maar hij antwoordde niet.

— Gij weigert op mijn vraag te antwoorden? vroeg de commissaris.

— Ik kan er niet op antwoorden! zeide Dick op korten toon.

— Dan heb ik u slechts dit eene voor te houden. Verschillende getuigen stellen vast, dat gij hedenmorgen

een twistgesprek met den ouden Donaldson hebt gehad. Men vindt in uw valies een revolver met scherp geladen, en waarvan een patroon mankeert. Gij gaat plotseling op reis, zonder daarvoor de reden te willen opgeven. Men heeft u hedenmorgen in de hevigste opwinding het huis zien verlaten. En ten slotte vindt men in het zooveen genoemde valies een pakje bankbiljetten, dat onbetwistbaar het eigendom van den vermoorde is geweest! Gij zult mij wel toegeven, dat hier bewijzen te over zijn voor uw schuld — en ik zal mijn plicht weten te doen!

De commissaris drukte op een bel.

De bode trad weder binnen.

De commissaris gaf hem zacht eenige bevelen en zeide daarop op scherpen toon tot de beide agenten, die onbeweeglijk bleven staan:

— Brengt den beklagde in verzekerde bewaring!

De beide agenten legden de handen op de schouders van den jongen man.

Dick Jaffrey boog het hoofd en ging met langzame schreden tusschen de beide agenten naar een deur, welke de bode reeds had geopend.

Toen hij voorbij de tafel van den commissaris kwam, stond hij even stil en scheen iets te willen zeggen.

Hij bedacht zich echter en vervolgde zijn weg, steeds met de oogen op den grond gericht.

De commissaris riep hem nog achterna:

— Gij kunt u zelf een advocaat kiezen, of er een van Staatswege toegewezen krijgen.

En daarop viel de zware deur van het cachot achter den gevangene dicht.

De commissaris wreef zich in de handen.

— Wel, wat zegt gij er van, mijnheer Sullivan! riep hij vroolijk uit. Ik mag zeggen dat ik die zaak vrij spoedig heb weten op te lossen, niet waar?

Er verscheen een zonderlinge glimlach om de lippen van den jongen detective.

— De bewijzen zijn inderdaad zeer drukkend tegen Dick Jaffrey! zeide hij toen. En toch is er nog één ding, wat ik niet goed begrijp!

— Wat kan dat wel wezen! vroeg de commissaris verbaasd.

— O, het is misschien maar een kleinigheid, vervolgde Sullivan als verontschuldigend. Ik zou maar willen weten, hoe Dick Jaffrey is weggekomen uit een woning, waarvan alle deuren gesloten waren, terwijl de sleutels van binnen in het slot staken.

De commissaris liet zich achterover in zijn stoel vallen

Hij keek Sullivan met open mond aan.

Hij was zoo overrompeld door deze plotselinge opmerking, dat hij zelfs vergat met zijn potlood te spelen.

Toen knikte hij eenige malen achtereen nadenkend en vond eindelijk de kracht om te zeggen:

— Dat is waar, Sullivan, dat is waar! Ik wil je bekennen dat mij dat geheel en al door het hoofd is gegaan!

Daarop stond hij op en riep op wanhopigen toon:

— Maar dan staan wij voor een onoplosbaar raadsel, Sullivan! Dan geef ik er den brui van! Dan doe ik niets meer aan deze zaak, voor dat gij mij nadere gegevens kunt brengen!

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

Zijn gelaat verhelderde.

Hij ging even naar de tafel en bladerde koortsachtig in de stukken.

— Daar heb ik het al! riep hij uit. Ik lees hier dat een der agenten door het sleutelgat heeft gekeken en toen den tegenovergestelden wand van de kamer kon zien! Er stak dus geen sleutel op het slot, Sullivan!

— Die stak er ook inderdaad niet op, mijnheer de commissaris, toen wij het vertrek binnen traden, maar hij is later vlak bij de deur gevonden. Voor mij is het buiten kiff, dat de vermoorde nog eenige passen gedaan heeft voor hij neerviel en den sleutel in het slot heeft willen omdraaien om de deur te openen en om hulp te roepen. Zijn krachten begaven hem evenwel en hij viel met den sleutel in de hand op den grond.

De commissaris dacht even na en zeide toen:

— Dat klinkt zeer waarschijnlijk, Sullivan, maar toch is het slechts een veronderstelling. Ik kan bijvoorbeeld evengoed aannemen, dat die sleutel al eerder op den grond heeft gelegen en dat de moordenaar, die blijkbaar met voorbedachten rade heeft gehandeld een

tweeden sleutel heeft gemaakt, waarmede hij de gangdeur van buiten heeft gesloten voor hij de vlucht nam.

— Zelfs al nemen wij dat aan, mijnheer de commissaris, hernam Sullivan kalm, dan blijft het toch nog altijd een onoplosbaar raadsel hoe de man heeft kunnen ontvluchten zonder te zijn opgemerkt. Ik wil u slechts op de volgende feiten wijzen: De gangdeur gaat naar binnen open, terwijl het zware lichaam van Donaldson vlak tegen de deur aanlag, zoodat de agenten met inspanning van al hun krachten moesten duwen om het vertrek binnen te komen. Wilt gij mij eens zeggen, hoe de moordenaar uit het vertrek geraakt is, over het lichaam van den verslagene heen? Hij moest daartoe immers de deur naar zich toe trekken, en de agenten zouden naderhand geen moeite hebben gehad haar te openen! En dit is niet alles! Alle treden van de trappen in de gang kraken op verschrikkelijke wijze! Alle burens, minstens een twaalf, of vijftien in aantal kwamen onmiddellijk na het hooren van den val uit hunne woningen, die allen op de helder verlichte trapportalen uitkomen. Ten overvloede stond beneden in de hall, zoodat ik heb vastgesteld, een viertal buurvrouwen te praten. En zou van al die menschen niemand den moordenaar bij zijn vlucht gezien hebben? Dat is eenvoudig onmogelijk!

— Maar kan hij niet naar den zolder gevlucht zijn, en zich daar zoolang hebben schuil gehouden?

— Onmogelijk, want dan zou hij regelrecht in de armen van den schoenmaker en zijn vrouw zijn geloopt!

— Dan geef ik het op! riep de commissaris.

Het klonk als een noodkreet.

De beklagenswaardige politiebeambte liet zich weder in zijn stoel vallen en het spel met zijn potlood begon opnieuw.

HOOFDSTUK V.

Raffles bemoeit zich met de zaak.

In den morgen, volgend op den dag, waarop de raadselachtige moord had plaats gehad, zat Lord Edward Lister, alias John Raffles, aan de wel gedekte ontbijt-tafel in de eetzaal van de villa, welke hij onder den naam van Lord William Aberdeen, in de Regentstreekt bewoonde.

Naast hem zat zijn jonge vriend en secretaris, Charly Brand.

De beide mannen waren in de lezing van de ochtendbladen verdiept.

Plotseling keek Charly op, toen hij zijn meester dat eigenaardig brommend geluid hoorde maken, hetwelk

steeds te kennen gaf, dat de Groote Onbekende door iets bijzonders getroffen was.

— Wat is er gaande? vroeg Charly, terwijl hij zijn blauwe oogen vragend op het scherp geteekende gelaat van Raffles vestigde.

— Ik lees hier van de moordzaak in Kensington Road!

— Ik ben ongeveer halfweg! antwoordde de jonge man. Vindt je het zoo bijzonder?

— Ja, het is een uiterst merkwaardige zaak! Er zijn punten in, die een Sherlock Holmes zouden hebben doen watertanden. Maar daarom maakte ik niet het knorrende geluid dat je zooeven deed opzien. Dat werd veroorzaakt door den naam van den beklagde.

— Ken je hem? vroeg Charly levendig.

— Ja! Ik heb hem een paar jaar geleden leeren kennen toen ik op reis was op het vasteland! Hij was eigenlijk niets meer dan een gewone reisbekende, maar ik mocht hem aanstonds graag lijden, wegens zijn scherp vernuft, zijn verbazende belezenheid en zijn breede inzichten, die bijna op alle punten strookten met de mijne. Hij had ook een fijn begrip van kunst en hij was in ongeveer alle sporten wonderlijk begaafd!

— Heb je lang met hem gereisd?

— Bijna een maand! Hij was pas benoemd tot ingenieur en maakte een studiereis en het toeval wilde, dat hij juist dezelfde route had gekozen als ik. Ik deed het echter om een andere reden, voegde Raffles er glimlachend aan toe, want ik wilde een paar van onze belangwekkende ondernemingen gaan voorbereiden, die later zoo uitstekend geslaagd zijn, zooals je je wel zult herinneren.

Raffles zweeg even en nam het blad, de „Daily Mail”, opnieuw ter hand, om het even later weder neer te leggen en nadenkend het hoofd te schudden.

— Dat is merkwaardig! zeide hij. Het is bijna zoo belangwekkend als die geschiedenis van de documenten, die dwars door een muur heen gestolen werden!

— Zou dat hier ook niet het geval kunnen zijn? vroeg Charly.

— Dat zou men moeten onderzoeken! meende Raffles. In ieder geval blijkt uit het verslag niet, dat dit reeds geschied is. De commissaris schijnt vast overtuigd te zijn van de schuld van Dick Jaffrey, al heeft onze vriend Sullivan hem nog zoo duidelijk trachten aan te toonen, dat de moordenaar wel geen vleugels zal hebben gehad, en het vliegwezen niet zoo volmaakt is, dat men met een vliegmaschine in de lucht kan stilstaan en vandaar kalmpjes zijn slachtoffer neerschieten. Neen,

neen, hier zal wel heel wat anders achter zitten. Maar wat?

Raffles steunde den elleboog op tafel en liet zijn kin in de hand rusten.

Charly keek hem van terzijde met guitigen blik aan.

— Mag ik eens een opmerking maken, Edward? vroeg hij toen.

— Laat eens hooren! zeide Raffles, zonder op te zien.

— Er zal nog geen vol uur verlopen zijn, of je zit midden in het onderzoek naar deze zaak!

Met een ruk hief Raffles het hoofd op.

— Ik geloof werkelijk, dat je gelijk hebt! riep hij vroolijk uit. De zaak is niet alleen aantrekkelijk door haar geheimzinnigheid, maar ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat men den jongen Dick Jaffrey heeft opgesloten, hoogstwaarschijnlijk ten onrechte!

Charly krabde zich achter het oor.

— Ik wil volstrekt niets kwaads van iemand zeggen, dien ik in het geheel niet ken, maar je moet mij ten goede houden, dat de bewijzen werkelijk overstelpend zijn.

— Dat zijn ze inderdaad! zeide Raffles ernstig. En gesteld dat Sullivan er in slaagt, zal hij groote moeite hebben om de waarheid aan het licht te brengen, en als ik zijn methode goed ken, dan zou ik zelfs zeggen, dat hij daar in het geheel niet in zal slagen! Hij houdt zich namelijk veel te weinig bezig met het verleden van slachtoffers zoowel als misdadigers en van allen die bij een of ander misdrijf betrokken zijn, en het onderzoek daarnaar vormt juist voor mij een zaak van het grootste gewicht. Wie het verleden te doorgronden weet, die kan ook weldra de raadselen onthullen van de meest geheimzinnige misdaden. Ik zeg nogmaals — al lijken de bewijzen op het eerste gezicht overstelpend, zoo schijnen er toch nog enkele andere aanwijzingen te zijn, die tot zijn voordeel pleiten.

Hij nam het blad weer op en las eenigen tijd voort.

Toen zeide hij:

— Ik zou dien Percy Walford wel eens willen leeren kennen!

— Wat zou die met de misdaad te maken hebben? vroeg Charly verbaasd.

— Misschien niets — misschien heel veel! Voorloopig echter schijnt hij slechts getuige te zijn. Ik lees hier dat hij voor den rechter-commissaris verklaard heeft, in gezelschap van Dick Jaffrey een paar dagen geleden de revolver te hebben gekocht, de beroemde revolver, waarmede de misdaad gepleegd moet zijn. Nu blijkt het uit het verslag van het verhoor, dat de commissaris

daar heelemaal niet naar gevraagd heeft. Mijnheer Percy schijnt die verklaring dus op eigen houtje te hebben afgelegd. Ik geloof dat dit iets is, om te onthouden.

— Wat denk je van de twist? vroeg Charly.

— Ik kan niet inzien, waarom Nelly Donaldson in dit opzicht zou hebben gelogen!

— Alles goed en wel, maar men heeft Percy Walford heelemaal niet zien komen of gaan!

— Dat bewijst nog niet veel. Die oude huizen hebben meestal verscheidene uitgangen, al kent iedereen ze niet!

— Maar hoe denk je over die gesloten deuren? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Ja, dat is zeker een zonderlinge zaak! antwoordde Raffles. Ik kan je op je vraag niet antwoorden, alvorens ik een nader onderzoek zou hebben ingesteld.

Raffles stond vlug op en vervolgde:

— In ieder geval worden wij niets wijzer als wij hier blijven zitten! Ik denk dadelijk aan het werk te gaan.

— Maar Edward, is dat niet zeer gevaarlijk? riep Charly verschrikt uit. Je kunt je toch als Lord Aberdeen niet zoo blootstellen?

— Dat zou nog niet zooveel beteekenen, want de edele Lord heeft de politie reeds enkele malen op dergelijke wijze een dienst kunnen bewijzen. Maar nu kan het niet, om de eenvoudige reden, dat ik Dick Jaffrey mijn diensten als onbeëdigd advocaat wil aanbieden, en dat die jonge man mij heeft leeren kennen onder den eenvoudigen naam van Jack Grundy.

— Dat verandert de zaak! riep Charly uit. Ik hoop dat ik je van dienst mag zijn?

— Ik verlang niets liever! Kom, dan zullen wij ons spoedig gaan verkleeden. Ik herinner mij nog zeer goed, hoe ik er toen uitzag, en als ik het vergeten mocht zijn, dan zou ik het in mijn register met verschillende karakters kunnen opslaan. Daar is het uiterlijk van alle personen, die ik gedurende eenigen tijd achtereen heb uitgebeeld, nauwkeurig omschreven.

De beide mannen begaven zich naar hun slaapkamer en spoedig hadden zij hun uiterlijk een algeheele verandering laten ondergaan.

Raffles zag er uit als een rijk man, die bijna zijn geheele leven met reizen zoek brengt en Charly had zich onkenbaar gemaakt met een gladharige zwarte pruik en een klein zwart kneveltje onder den neus.

— Zit die arme Jaffrey nog altijd in Scotland Yard gevangen? vroeg Charly.

— Ja, de „Daily Mail” meldt, dat hij pas vanmiddag naar het huis van bewaring wordt overgebracht.

— Zou men ons bij hem toelaten?

— In gezelschap van zijn werkelijken advocaat zeker! Die moeten wij dus eerst opzoeken!

Terwijl zij zich aankleedden, had Raffles den chauffeur, Henderson, reeds de noodige bevelen gegeven.

Deze had zich op zijn beurt zoo goed mogelijk vermomd door een andere livrei aan te trekken en den kraag van zijn mantel hoog op te zetten, terwijl hij een zwaren autobril voordeed, en toen de beide vrienden door de kleine parkpoort naar buiten traden, vonden zij de auto reeds klaar staan.

— Naar het Paleis van Justitie! beval Raffles op zachten toon.

Tien minuten later stond de auto voor het eeuwenoude gebouw stil.

Raffles liet zich hier het adres van den advocaat van Dick Jaffrey opgeven en spoedig was de auto weder onderweg naar het prachtige huis, dat deze beroemde man bewoonde.

Het bleek, dat de beide vrienden maar juist bijtijds waren gekomen.

De advocaat, Douglas geheeten, stond reeds op de stoep van zijn woning, bezig zijn handschoenen dicht te knopen en blijkbaar wachtend op zijn auto.

Snel stapte Raffles uit en liep op den advocaat toe.

— Ik vraag u verschooning, Sir, dat ik u lastig val, maar ik heb vernomen dat gij de advocaat van mijn vriend Dick Jaffrey zijt, en ik zou u gaarne willen verzoeken mij toe te staan, hem mijn diensten aan te bieden.

De advocaat trok een bedenkelijk gezicht.

— Zijt gij een vriend van mijn cliënt? vroeg hij.

— Dat ben ik, Sir. En ik weet zeker, dat hij mijn hulp op grooten prijs zou stellen. Hij heeft slechts zeer weinig familieleden en het moet hem een rustig gevoel geven, dat een goed vriend zijn onschuld aan het licht tracht te brengen.

— Gij gelooft dus aan zijn onschuld, mijnheer? vroeg de advocaat, terwijl hij den gewaanden Grundy scherp aanzag.

— Ik acht Dick Jaffrey niet in staat tot het plegen van zulk een laaghartige misdaad, Sir! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Hebt gij hem in den laatsten tijd gekend? vroeg de advocaat verder.

— Neen Sir, het is minstens twee jaar geleden!

De advocaat haalde de schouders op.

— Dan vrees ik toch, dat ik u werkelijk niet kan helpen, mijnheer. Het is volstrekt geen gewoonte, dat de

advocaat vreemdelingen meebrengt, als hij zijn cliënten bezoekt. Ik vrees zeer, dat de commissaris ernstig bezwaar zou maken!

Raffles dacht even na.

Toen hernam hij, terwijl hij zijn portefeuille uit zijn zak nam en daar een visite-kaartje uithaalde.

— Het is toch in ieder geval niet verboden, dat gij namens mij eenige woorden van steun en troost aan uw cliënt geeft?

— Daartegen is volstrekt geen bezwaar, mijnheer!

— Ik dank u! zeide Raffles.

Hij haalde zijn vuipenhouder te voorschijn en schreef snel eenige woorden op het visitekaartje.

— Als gij deze weinige woorden aan mijn vriend overhandigt, dan weet ik zeker, dat hij u zeer dankbaar zal zijn!

Raffles nam hoffelijk zijn hoed af en liep snel weder naar de auto terug.

— Welnu? vroeg Charly.

— Het schijnt verboden te zijn! antwoordde Raffles kortaf. Nu, het is waar, dat ik Dick Jaffrey toch waarschijnlijk geen vragen zou mogen stellen, dat zou men mij zeker niet veroorloofd hebben. Ik moet het dus zonder zijn inlichtingen zien te stellen en wat dat betreft alleen afgaan op wat de couranten melden.

Raffles bedacht zich even, alvorens in te stappen en beval toen Henderson hen naar het huis in Kensington te rijden, waar de misdaad had plaats gegrepen.

De rit duurde bijna een half uur.

Raffles zond de auto, nadat deze voor het huis had stil gehouden, weg en beval Henderson zich ieder oogenblik gereed te houden en op zijn telefoon te letten.

Daarop schreden beide mannen naar de deur van het groote huurhuis.

Deze huisdeur stond gewoonlijk open.

Het was een soort koetspoort, die toegang gaf tot een overwelfde vestibule, waarop twee trappen en verschillende deuren uitkwamen.

Een van deze trappen werd uitsluitend gebruikt door de huurders, terwijl de andere sedert jaren buiten dienst was gesteld.

Raffles en Charly keken aandachtig om zich heen.

Van politie was niets meer te zien.

Het was duidelijk, dat het lichaam van den verslagene reeds was weggeleid naar het gasthuis om daar gerechtelijk te worden geschouwd.

De conciërge van het groote huis kwam te voorschijn en trad op de beide mannen toe.

— Wat is er van uw dienst, heeren? Zoekt gij hier iemand in huis?

— Dat niet, mijn vriend! antwoordde Raffles, terwijl hij zijn vingers in zijn vestzakje deed verdwijnen.

Het volgende oogenblik was een halve sovereign van eigenaar verwisseld.

De conciërge keek beurtelings van het goudstuk naar de bezoekers en scheen in beraad te staan, wat hij van deze groote gift moest denken.

Raffles hielp hem spoedig uit de verlegenheid.

— Je zult wel begrijpen, vriendlief, hernam hij glimlachend, dat ik je dit goudstuk niet alleen geef terwille van je schoone oogen.

— Neen, mijnheer, dat heb ik al aanstonds gedacht! zeide de conciërge met een knipoogje.

— Dat getuigt van je doorzicht, vriend! Wees echter gerust, je behoeft er volstrekt je geweten niet voor te bezwaren. Ik zal je zeggen wat de zaak is. Ik ben een vriend van mijnheer Dick Jaffrey, en ik ben vast overtuigd van zijn onschuld! Of in ieder geval — ik ben van oordeel, dat zijn schuld niet onomstootelijk vaststaat en daarom ben ik op eigen gezag een onderzoek begonnen.

De conciërge krabde zich achter het oor.

— Ik geloof, dat ik u begrijp, mijnheer! zeide hij. Maar, dat zal niet zoo gemakkelijk vallen! Gij moet weten, dat ik de kamer heb moeten afsluiten op last van de politie. Het onderzoek is nog niet afgelopen en tot zoolang mocht er niemand binnentreden.

Terwijl hij dit zeide, gleden de blikken van den man als toevallig naar het vestzakje, waaruit zoeven het goudstuk te voorschijn was gekomen.

Raffles was een snel opmerker.

Hij had den blik gevolgd en er onmiddellijk de beteekenis van begrepen.

Weer verdwenen zijn vingers in het kleine zakje en weer kwamen zij eruit te voorschijn met een goudstuk, dat even later in de handpalm van den conciërge verdween.

— Ik denk wel, dat die deur van de kamer niet verzegeld is? vroeg Raffles.

— Neen, mijnheer, verzegeld is zij niet!

— Gij hebt den sleutel in uw loge?

— Ja, die heeft de politie mijzelf gebracht!

— Ga hem dan halen en geef hem mij! zeide Raffles bedaard.

De conciërge scheen zich nog even te bedenken.

Toen hernam hij op zachten toon:

— Ik wil wel aan uw verzoek gevolg geven, op voorwaarde, dat ik u mag vergezellen bij uw onderzoek. Het zou mij leelijk kunnen opbreken, als mijn vertrouwen misplaatst bleek en gij daarboven den boel verzet.

— Daar heb ik volstrekt niets tegen! zeide Raffles. Integendeel, ik zal het op prijs stellen, als ge mij controleert.

— Dan ben ik uw man! zeide de conciërge. Wacht slechts een oogenblik, dan ga ik den sleutel halen.

De man verwijderde zich en kwam met den sleutel terug.

— Wees zoo goed mij te volgen, heeren! zeide hij.

De tocht naar de moordkamer nam een aanvang.

Raffles bekeek alles nauwkeurig, de trapleuning, de treden, de portalen en andere voorwerpen.

Eindelijk hielden zij stil vóór de deur van de woning van Donaldson.

De conciërge opende de deur met den sleutel en de drie mannen traden binnen.

Raffles had goed geraden — het stoffelijk overschot van den vermoorde was weggehaald.

— Hier zijn wij dus op de plaats, waar de raadselachtige misdaad heeft plaats gehad! mompelde Raffles, terwijl hij een blik om zich heen wierp.

Hij liep even in gedachten heen en weer en vervolgde toen:

— Het verslag zegt, dat Donaldson vlak voor de deur lag en dat de agenten die met inspanning van al hun krachten moesten openduwen.

— Dat is niet te verwonderen, omdat Donaldson een zeer zwaar man is geweest!

Weer zweeg hij even en wandelde toen naar het raam.

Charly volgde hem stilzwijgend.

De jonge man verkeerde in de grootste spanning, want hij had het gevoel van een jachthond, die zijn meester vergezelt.

HOOFDSTUK VI.

Een belangwekkende ontdekking.

Vóór het raam stond een gemakkelijke leunstoel.

Raffles nam er in plaats en keek naar buiten.

Toen wendde hij zich tot den conciërge en zeide:

— De oude Donaldson had zeer geregelde gewoonten, naar ik in de bladen lees! Hij moet hier soms uren lang voor het raam hebben gezeten, verdiept in de lezing van zijn krant, nietwaar?

— Juist, mijnheer!

— Zat hij dan in dezen stoel?

— Zooals gij zegt! En meestal nog wat meer naar voren dan gij nu zit, want zijn oogen waren wat slecht geworden door de jaren en hij moest altijd zooveel mogelijk licht op zijn krant hebben.

— Wij zeggen dus, dat hij een weinig van het raam gekeerd zat — op deze manier bijvoorbeeld, vervolgde Raffles, terwijl hij den stoel een weinig omdraaide, een dagblad opnam, hetwelk op een stapeltje kranten op een kleine tafel in het bereik van zijn hand lag, haar openvouwde, en deed alsof hij las.

— Gij hebt het precies geraden, mijnheer! riep de

conciërge opgetogen uit. Gij moet bepaald een echte detective zijn!

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Neen, dat niet, mijn vriend! Ik houd er een ander beroep op na — maar dat zal u weinig belang inboezemen.

Eensklaps hield Raffles op en liet een onderdrukten kreet van verrassing hooren.

Charly kwam snel naderbij.

Zonder te antwoorden, wees Raffles den jongen man op een bijna zuiver cirkelvormig gat ongeveer in het midden van de krant.

— Welnu, wat is dat? vroeg Charly.

— Een kogelgat! antwoordde Raffles lakoniek.

Charly, zoowel als de conciërge, slaakten een kreet van verbazing.

— Weet je dat zeker? vroeg Charly.

— Er valt niet aan te twijfelen. Alleen een kogel kan zulk een zuiver rond gat maken. Welnu, wat leidt

je daaruit af? ging hij door, terwijl hij Charly met zijn grijze oogen doordringend aanzag.

— Het eenige, dat er uit af te leiden valt! Namelijk dat Donaldson is neergeschoten, terwijl hij vóór het raam zijn krant zat te lezen.

— Precies, maar dat is niet alles! hernam Raffles op eigenaardigen toon. Volgens het verslag van den geneesheer heeft de kogel den ongelukkigen grijsaard eerst in het achterhoofd getroffen. Daar wij natuurlijk niet kunnen aannemen, dat hij, die toch al niet goed van gezicht was, het licht met zijn krant onderschept zal hebben, en daar het even onmogelijk is, dat hij de krant achter zijn rug heeft gehouden.....

— Moet de moordenaar zich binnenshuis hebben bevonden! viel Charly hem opgewonden in de rede.

— Dat is niet twijfelachtig! zeide Raffles kalm. Het klopt trouwens met de omstandigheid, dat men alle deuren van de woning gesloten heeft gevonden. Wij leven nu eenmaal niet meer in den tijd van toevanars en de misdadiger zal zich wel niet in de lucht hebben opgelost. Wij zullen voor alle veiligheid de wanden echter eens doorzoeken. Neem jij die daarginds dan zal ik deze voor mijn rekening nemen.

Zorgvuldig onderzochten de beide mannen de twee zijwanden.

Zij tilden alle platen en schilderijen op, maar overal was het behang, dat pas was aangebracht, even gaaf.

Ten slotte bereikten zij den kant van de kamer, waarin zich de deur naar het achtervertrek bevond.

Ook deze wand onderzochten zij met de grootste zorgvuldigheid.

De conciërge keek zwijgend en vol belangstelling toe.

Plotseling slaakte Charly een kreet.

— Hier zit de kogel! riep hij uit.

Raffles kwam naderbij.

Inderdaad, op ongeveer een manshoogte boven den grond, in de zware eikenhouten lijst van een oud schilderij was duidelijk het uiteinde van een geblindeerden revolverkogel zichtbaar.

Raffles stak de hand in den zak en haalde er een kleine gereedschapstasch uit, die hij steeds bij zich droeg.

Hij nam er een kleine sterke tang met breede bekken uit.

— Wat wilt gij doen, mijnheer? vroeg de conciërge verschrikt. Dat mag ik heusch niet toelaten. De politie zouhet mij inpeperen.

— Kom, kom, ik beloof je, dat ik den kogel weer

op zijn plaats zal brengen! zeide Raffles en een derde goudstuk verhuisde van zijn vestzakje naar den broekzak van den braven conciërge.

— Dan is het wat anders! merkte deze op, terwijl hij met de drie goudstukken rammelde.

Raffles ging op een stoel staan en trok niet zonder moeite met behulp van een tang den kogel uit het harde hout.

Ondanks het feit, dat het doodelijk projectiel tweemaal het schedeldek van den vermoorde doorboord had en een groot gedeelte van de zware eikenhouten lijst, was de kogel slechts weinig vervormd.

Raffles legde hem op de palm van zijn geopende linkerhand en bekeek hem aandachtig.

— Als ik mij niet sterk vergis, bromde hij toen, hebben wij hier te doen met den kogel uit een automatisch Mauserpistool. Dit wapen wordt geladen met een magazijnhouder, een strook metaal, waarop van achteren twaalf patronen bevestigd worden. Wanneer deze strook in den houder is geschoven, heeft men niets anders te doen dan den trekker over te halen, totdat de patroonhouder is leeggeschoten. De voordeelen van het Mauserpistool zijn, dat men er voortreffelijk mede kan richten en dat de indringingskracht van den kogel buitengewoon groot is, bijna zoo groot als die van een karabijn. Met het Mauserpistool kan een goed schutter nog op twee honderd meter een kogel jagen door een eikenplank ter dikte van een mansvuist!

Charly had met aandacht naar dit lesje in de ballistiek geluisterd.

Hij volgde nu Raffles, die weder naar het raam was teruggekeerd en een blik naar buiten wierp.

De lippen van den Grooten Onbekende spitsten zich en een zacht fluitend geluid kwam over zijn lippen.

Charly kende dit geluid — het beteekende dat zijn meester op een spoor was.

Raffles wendde zich naar den conciërge om en vroeg:

— Hebt gij soms een kijker in huis?

— Zeker, en zelfs een heele goede! antwoordde de man. Ik heb hem eens een paar jaar geleden gewonnen op een tombola.

— Ga dien dan eens aanstonds halen, mijn vriend!

Weer scheen de man te aarzelen.

— Dan zou ik u alleen moeten laten, mijnheer! zeide hij verlegen.

— Ongetwijfeld — maar misschien kan een vierde halve sovereign u over deze vreeselijke teleurstelling heen helpen.

Met deze woorden liet Raffles weder een goudstukje

in de geopende hand van den concierge glijden en duwde hem naar de deur.

— Maak voort! zeide hij.

De concierge bedacht zich nu niet lang, maar verdween.

In jaren had hij zulke uitstekende zaken niet gedaan!

Zoodra de man zijn hielen gelicht had, trad Raffles op het massieve, ouderwetsche schrijfbureau toe, klopte er op en zeide toen op gedempten toon:

— Het zou mij niets verwonderen als wij hierin den sleutel van het raadsel vonden.

— Den sleutel? riep Charly teleurgesteld uit. Ik meende aan je gezicht te zien dat je dien al gevonden had!

— Je bedoelt misschien de wijze, waarop de misdaad gepleegd werd? O, die heb ik reeds ontdekt. Het blijkt eigenlijk heel eenvoudig te zijn!

Onder het spreken trachtte Raffles het bureau te openen, maar alle laden en het dekblad waren zorgvuldig gesloten.

— Daar zullen wij voor moeten terug komen! mompelde hij. Ik durf er nu niet aan beginnen, want de concierge kan ieder oogenblik terug komen. Ik geloof, dat ik daar zijn voetstappen al hoor. De treden van die trap kraken op verschrikkelijke wijze.

Inderdaad kwam de concierge eenige oogenblikken later weder binnen.

Hij had een fraaien, nog bijna geheel nieuwen prismakijker in de hand.

Raffles nam hem het instrument af, trad vóór het raam en bracht het voor zijn oogen.

Eenigen tijd tuurde hij ingespannen naar buiten.

Toen liet hij den kijker weder zakken en gaf hem terug.

Een trek van zegepraal vertoonde zich op zijn gelaat.

— Nu sluit alles als een bus! zeide hij. Kom, mijn vriend, wij hebben hier voorloopig niets anders meer te doen!

Charly keek zijn meester verbaasd aan.

Hij had op zijn beurt naar buiten gekeken, maar kon niets bijzonders zien.

Ook de concierge begreep er niet veel van.

Hij was echter zeer tevreden met de ontvangen foaien en de rest boezemde hem weinig belang in!

Raffles maakte zich gereed om heen te gaan, maar op den drempel bleef hij nog even staan.

— Wat ik zeggen wilde, mijn vriend, zoo wendde hij zich tot den concierge, kent gij een zekeren heer Percy Walford?

— Welzeker ken ik hem! riep de concierge uit. Een zeer lastig en brutaal heerschap, dat het juffrouw Nelly voortdurend lastig maakt, ofschoon zij niets van hem wilde weten.

— Ei, ei! riep Raffles uit, en gaf dat nooit twisten tusschen dien jongen man en Dick Jaffrey?

— O ja, vaak genoeg!

— Gij acht het dus niet onmogelijk, dat het twist-gesprek, hetwelk gisterochtend omstreeks elf uur plaats had, en waarover in de dagbladen gesproken wordt, plaats had tusschen Dick Jaffrey en Percy Walford?

— Welneen, dat is zeer wel mogelijk! riep de concierge uit. Alleen begrijp ik dan niet, hoe Walford het huis zou zijn binnengekomen. Ik heb hem tenminste niet gezien.

— Kan hij dan niet langs de tweede, weinig gebruikte trap naar boven zijn gegaan?

— Dat is heel onwaarschijnlijk — want er ontbreken ergens vijf treden na elkaar, en men zou een acrobaat moeten zijn, om die over te springen! Er is daar een groot gat in de trap, dat nooit gerepareerd is.

— Wel, mijn goede vriend, Percy Walford is ook een soort acrobaat!

— Zoudt gij dat denken, mijnheer? riep de concierge verbaasd uit. Ik geloof toch niet, dat dat zijn beroep is! Neen, ik weet wel zeker, dat hij.....

— Electricien is! vulde Raffles den zin aan.

— Wel wat drommel — gij hebt het al weer geraden, mijnheer! riep de concierge verbluft uit.

Ook Charly had verbaasd toegeluisterd.

Hij wist zeker, dat Raffles nooit van Percy Walford had hooren spreken en het was hem onbegrijpelijk, hoe hij diens beroep zoo goed geraden had.

Maar Raffles was reeds op de gang.

— Kunt gij mij soms iets zeggen uit het verleden van Percy Walford? vroeg hij.

— Heel weinig, mijnheer! antwoordde de concierge. Alleen meen ik zeker te weten, dat hij in vroeger jaren de compagnon is geweest van den ouden Donaldson.

— En wat was diens beroep?

— Hij was scheepsbouwer!

— Hoe oud is die Walford ongeveer, denkt gij?

— Hij moet minstens veertig, en misschien wel vijf en veertig jaar zijn!

— Ik dank u, mijn waarde — dan heb ik u voorloopig niets meer te vragen! Ik geloof, dat mijn vriend Dick Jaffrey u zeer dankbaar zal zijn. En nu nog één verzoek, hetwelk voor het succes van mijn pogingen van het grootste gewicht zal zijn — praat nog met

geen woord tegen de politie van wat nu is voorgevallen! Noch van het blad met het kogelgat er in, noch van de kogel in de lijst moogt ge iets zeggen, vóór ik er u verlof voor geef. Ik verzeker u, dat zulks u geen windeieren zal leggen!

Met een veelbeteekenend gebaar klopte Raffles op zijn vestzakje.

Grinnikend antwoordde de conciërge:

— Ik beloof u, dat ik mijn mond zal weten te houden, mijnheer! Ik wensch u veel succes en ik ben steeds tot uw dienst!

Raffles en Charly daalden de trap weder af.

Zoodra zij beneden waren, zeide Raffles haastig:

— Kom eens mede!

Hij snelde nu de tweede trap op, die om de reeds vermelde reden nooit meer gebruikt werd en die zich juist tegenover de eerste bevond.

Het bleek, dat deze trap achter alle woningen van het huis om liep en op alle verdiepingen uitkwam op een achterdeur, waarvan het slot verroest was.

Even voorbij de tweede verdieping gaapte een groot gat in de trap.

— Waarschijnlijk is hier met petroleum gemorst en heeft de onhandige, die het deed, de schade met een lucifer willen onderzoeken! bromde Raffles. Je kunt nog duidelijk de brandplekken waarnemen.

— Het is een heel gat! zeide Charly.

— Ja, het is ruim een meter schuin in de hoogte en men kan geen aanloop nemen. En toch moet het te doen zijn. Wacht eens even!

Raffles ging op de bovenste trede onder aan de trap staan, greep toen met beide handen de leuning, die gespaard was gebleven, en zwaaide zich over het gat heen op de wijze van gymnasten, die polsstok springen.

Zoodra zijn beenen de eerste treden boven het gat bereikt hadden, trok hij zich langs de leuning omhoog.

— Je ziet, dat het wel zoo gaat! zeide hij. Wacht hier even, ik ben aanstonds terug.

Hij snelde de trap verder op en even later hoorde Charly hem zijn electrische zaklantaarn ontsteken.

Geen volle minuut later sprong Raffles weder over het gat, hetgeen veel gemakkelijker viel, doofde de lantaarn en zeide:

— Het slot van de achterdeur is dik met vaseline ingesmeerd! Blijkbaar is Walford daardoor binnen gekomen! Nu moet er natuurlijk een of andere reden voor zijn, waarom die heer geen gebruik maakte van

de algemeene trap. Hij wilde blijkbaar zoo min mogelijk gezien worden — en dat speciaal gistermorgen om elf uur. De conciërge vertelde ons zooeven, dat Percy Walford pogingen gedaan heeft om het hart van Nelly Donaldson te veroveren! Als wij daarbij nu nog de hevige twist voegen, waarin Dick Jaffrey het hoogste woord voerde, dan hebben wij hier een drietal feiten, die wel eens nauw met elkander in verband konden staan.

Onder het spreken waren de beide vrienden de trap weder afgedaald.

Raffles had het hoofd op de borst laten zinken en het was duidelijk, dat hij met de grootste inspanning nadacht.

Charly dacht er niet aan hem te storen.

Zijn eigen hersens werkten trouwens met vollen stoom, om een oplossing te vinden voor het raadsel, dat hem nog altijd onbegrijpelijk toescheen.

Pas toen zij de villa in het gezicht kregen, en na bijna drie kwartier zwijgend naast elkander te hebben geloopt, nam Raffles den afgebroken draad van zijn gedachtengang weder op.

— Walford en Donaldson zijn vroeger compagnons geweest! Het is duidelijk, dat zij het nu niet meer zijn, want Donaldson voerde niets meer uit, geloof ik. Hij leefde van een of andere kleine rente. Dat zal natuurlijk eveneens zijn oorzaak wel hebben!

— Ik wil je bekennen, Edward, dat ik op dit oogenblik aan heel iets anders dacht!

— Laat eens hooren! zeide Raffles.

— Hoe komt het, dat er zich geld van den ouden Donaldson bevond in de tasch van Dick Jaffrey, als deze volmaakt onschuldig is? Waarom wilde hij zoo plotseling op reis? Hoe komt het, dat zijn revolver een patroon miste? Waarom had hij dat wapen pas eergisteren gekocht?

Raffles beet zich op de lippen.

— Je twee laatste vragen beteekenen niet veel, beste jongen! Iedere Londenaar kan wel eens vrees voor zijn leven of voor zijn bezittingen koesteren en zich van een revolver voorzien. En hij kan niet weten of het wapen goed is, als hij er ergens in een verlaten park, als er geen agent in de buurt is, niet mee op een dikken boom schiet! Wat de drie eerste vragen betreft — ik moet erkennen, dat ze mij nog in groote verlegenheid brengen. Maar misschien brengt ook hier de kennis van het verleden uitkomst!

HOOFDSTUK VII.

De nevel trekt langzaam op.

De beide mannen traden de villa weder door de kleine poort binnen en gebruikten haastig den maaltijd, dien de trouwe Gaston, de grijze kamerbediende van Zijne Lordschap reeds had gereed gezet.

Dadelijk daarop begaven zij zich weder op weg.

Raffles had de verslagen nog eens goed doorgelezen en daaruit verschillende adressen overgenomen.

Daaronder was ook dat van de hospita van Dick Jaffrey, in de Edward Street.

Daar zij van de auto gebruik hadden gemaakt waren zij spoedig ter plaatse.

De hospita deed hen zelf open.

Haar oogen waren rood en haar geheele gelaat vertoonde de sporen van pas vergoten tranen.

Maar Raffles stelde de brave vrouw dadelijk op haar gemak.

— Wij zijn vrienden van Dick Jaffrey, miss, begon hij, en wij zullen niet rusten voor wij hem uit den kerker hebben bevrijd. Een paar uren geleden twijfelde ik aan zijn schuld, maar nu weet ik zeker, dat hij aan de moordzaak part noch deel heeft.

— God zegene u voor die woorden, mijnheer, zeide de vrouw, terwijl haar de tranen opnieuw uit de oogen schoten. Ik wist wel, dat mijnheer Dick tot zoiets niet in staat zou zijn. Zij moeten gek zijn daar bij de politie.

— Dat kon wel eens waar zijn, Miss, hernam Raffles glimlachend. Ik behoef u zeker niet te vragen of gij mij wilt helpen, Dick Jaffrey te bevrijden door mij op eenige vragen te antwoorden?

— Gaarne, mijnheer. Vraag mij slechts alles, wat gij wilt.

— Mijnheer Dick Jaffrey zou op reis gaan, nietwaar, toen hij gearresteerd werd?

— Ja, mijnheer.

— Weet gij ook wat het doel van zijn reis was?

— Hij zeide dat hij naar Manchester ging.

— Weet gij ook of mijnheer Jaffrey familie heeft? Ik meen indertijd gehoord te hebben, dat hij een broer had?

— Ja, mijnheer, en die broeder is zijn eenige naaste bloedverwant.

— Hij hield zeker veel van hem?

— Buitengewoon veel. Hij was een jaar of vier ouder en hij behandelde den jongen, die een beetje aan den lichtzinnigen kant was, als een vader.

— Woont die broeder te Londen?

— Neen mijnheer, te Manchester.

— Te Manchester? herhaalde Raffles verbaasd, terwijl hij een snellen blik met Charly wisselde. Wat is het beroep van dien broeder; weet gij dat ook?

— Hij is kassier aan een groote bank.

Weer liet Raffles het zacht fluitende geluid hooren, dat hij reeds had gemaakt, toen hij voor het raam in de moordkamer stond.

Toen vervolgde hij:

— Bestond het plan, om naar Manchester te gaan, reeds lang?

— Neen, eergisteren was er nog geen sprake van.

— Heeft Dick Jaffrey in den loop van dien dagsoms een telegram gekregen?

De hospita dacht even na en knikte toen levendig.

— Ja mijnheer, nu herinner ik het mij. Er kwam een telegram omstreeks twaalf uur, dat ik heb afgeteekend en bij zijn bord heb neergelegd. Hij moet het daar gevonden hebben, toen hij thuis kwam om te lunchen.

— Hebt gij er iets tegen mij even de kamer van Dick Jaffrey te laten zien? Ik bezweer u, dat het alleen tot zijn bestwil is.

— Als gij dat gelooft, mijnheer, volg mij dan, zeide de vrouw, terwijl zij haar oogen afdroogde.

De beide mannen volgden de hospita naar het fraai gemeubelde werkvertrek van Dick Jaffrey.

— Ik wil u eerlijk zeggen, wat ik kom doen, zeide Raffles. Ik zoek naar het telegram. Dat kan heel wat ophelderen, moet gij weten.

— Dan zult gij het misschien eerder in zijn slaapkamer vinden, mijnheer, hernam de hospita. Ik vind dikwijls dergelijke dingen in zijn zakken, want hij krijgt nog al eens telegrammen.

De hospita wierp een deur open en nu traden Raffles en Charly de slaapkamer binnen.

De kasten waren geopend en het half gepakte valies stond nog steeds op het bed.

Haastig begon Raffles de kleederen te onderzoeken, terwijl Charly hem hielp.

Spoedig had Raffles gevonden wat hij wenschte.

— Hier heb ik het telegram, geloof ik, zeide hij op gedempten toon, en met zachte stem las hij voor: „Zie om godswil vijfhonderd pond voor mij los te krijgen. Kom dadelijk hierheen. Het geldt een eerezaak. Ik sta aan een afgrond. Je broer Phil.”

Raffles liet het telegram zakken en keek Charly met een ernstigen blik aan.

— Hier hebben wij dus de reden van het plotselinge vertrek van Dick Jaffrey! zeide hij.

Charly knikte bevestigend.

— Ja — maar nu weten wij nog niet, hoe hij juist aan het geld uit de schrijftafel van den ouden Donaldson kwam.

Raffles keek peinzend voor zich uit.

— Je hebt gelijk, — die zaak is nog niet opgehelderd! En toch geloof ik, dat ik licht zie!

Hij wendde zich weder tot de hospita en vroeg:

— Had mijnheer Dick Jaffrey veel te doen?

— Nog niet, mijnheer! Gij moet in aanmerking nemen, dat hij pas zijn diploma had behaald. Maar hij werkte hard en hij zou er zeker spoedig bovenop zijn gekomen. Ik weet bijvoorbeeld, dat hij juist een bestelling van den Staat had gekregen voor den bouw van een groote spoorwegbrug ergens in Schotland. Dat zou hem geloof ik een paar duizend pond sterling hebben opgeleverd.

— Kunt gij mij ook iets naders vertellen betreffende zijn betrekking tot Nelly Donaldson? ging Raffles voort.

— Zij hielden zeer veel van elkaar, mijnheer! Hij had een portret van haar op zijn kamer en ik heb hem wel eens verrast, terwijl hij er tegen sprak, zooals een moeder tegen haar kind zou doen. Ik geloof dat zij voornemens waren binnen een jaar te trouwen!

Raffles had aandachtig geluisterd.

Hij nam nu zijn hoed weder, dien hij op een tafeltje had gelegd en zeide:

— Ik dank u voor uw inlichtingen! Gij kunt er zeker van zijn dat gij mij, en vooral mijnheer Dick een grooten dienst hebt bewezen!

— Gij gelooft dus dat mijnheer Dick onschuldig is? riep de hospita uit, terwijl haar de tranen opnieuw in de oogen sprongen.

— Ik durf wel zeggen, dat ik er zeker van ben,

goede vrouw! antwoordde Raffles. Maar nu zullen wij spoedig heengaan, want wij moeten snel handelen.

De beide mannen namen afscheid van de vrouw, verlieten snel het huis en stapten weder in de auto nadat Raffles Henderson bevel had gegeven hem weder naar het huis in Kensington Road te brengen.

Zoodra zij daar waren aangekomen, vroeg Raffles den concierge of Nelly Donaldson thuis was.

Deze antwoordde bevestigend.

Het jonge meisje was ongeveer een uur geleden thuis gekomen, zeer bleek en met een angstwekkende uitdrukking op haar gelaat.

— Sedert haar afwezigheid is er toch niemand anders in de kamer geweest? vroeg hij.

— Neen, niemand! antwoordde de concierge verbaasd. De deur was immers op slot!

Daarop nam hij den man terzijde en fluisterde hem iets in het oor.

Charly zag dat zich een uitdrukking van ongeloof en groote verwondering op het gelaat van den man afteekende.

Toen zag hij hem bevestigend knikken en Raffles, die reeds de trap met twee treden tegelijk opsprong, met open mond nastaren.

Charly volgde zijn vriend zoo snel hij kon.

Deze klopte op de deur van de kamer, waar de moordaanslag had plaats gehad.

Hij moest zijn kloppen wel driemaal herhalen, voor een zwakke stem „binnen” riep.

De beide mannen traden het vertrek binnen.

Op de sofa zat Nelly Donaldson in het zwart gekleed met de handen in den schoot gevouwen.

Zij was zeer bleek en haar oogen hadden een doffen glans.

Zij stond langzaam op toen zij de beide mannen zag binnentreden, die haar geheel vreemd waren.

— Vergeef het ons, Miss, als wij zoo ongevraagd bij u binnendringen! begon Raffles met zijn warme, diepe stem. Geloof echter dat wij het slechts deden, gedrongen door onzen vurigen wensch, om u in uw nood en verlatenheid bij te staan! Gij moet weten dat ik een vriend ben van Dick Jaffrey!

Het jonge meisje stond nu langzaam op en kwam eenige schreden naar Raffles toe.

De klank van zijn stem had haar blijkbaar ontroerd.

— Hoe is uw naam? vroeg zij op zachten toon.

— Ik ben Jack Grundy! antwoordde Raffles.

De trekken van het meisje verhelderden zich eenigszins.

— Dick heeft vaak over u ge sproken! zeide zij. Gij hebt immers kennis gemaakt, terwijl hij een studiereis op het vasteland deed?

— Ja, Miss, en ik heb steeds de herinnering aan een braaf, ontwikkeld en krachtig man van hem bewaard. Ik wil kort zijn en u met enkele woorden het doel van onze komst mededeelen. Ik heb uit de couranten vernomen van welk een vreeselijke misdaad men hem verdenkt en daar zijn onschuld voor mij van den aanvang af vaststond, heb ik mij voorgenomen haar aan het licht te brengen.

Het jonge meisje stiet een zwakken kreett uit.

Zij wankelde en zou gevallen zijn, als Raffles haar niet had opgevangen.

Hij geleidde haar weder naar de sofa en liet haar ruiken aan een kleinen flacon met vlugzout, dien hij steeds bij zich droeg.

Nelly barstte in tranen uit.

Het scheen haar te verlichten, en Raffles en Charly bleven bescheiden op eenigen afstand terzijde staan.

Na eenigen tijd droogde het jonge meisje zich de oogen en wierp Raffles een dankbaren blik toe.

Zij reikte hem de hand en zeide met bevende stem:

— Ik dank u voor die woorden, mijnheer! O, gij weet niet hoe alleen en ongelukkig ik mij heb gevoeld. Mijn arme vader op zoo vreeselijke wijze van mij weggenomen — en mijn lieve Dick beschuldigd, hem te hebben gedood. Het was meer dan ik kon verdragen en wie weet wat er geschied zou zijn, als gij niet als een reddende engel waart verschenen!

— Die titel móogt gij mij nog niet geven, Miss! zeide Raffles glimlachend. Maar ik verzeker u, dat ik alles doen zal wat ik kan, en niet eerder zal rusten voor ik den bedrijver van deze afschuwelijke misdaad heb ontmaskerd en onschadelijk gemaakt. Wilt gij mij daarbij helpen?

— Vraagt gij dat nog, mijnheer? riep het jonge meisje uit, terwijl zij opsprong. Ik heb immers zelf rust noch duur, voor mijn Dick weder in vrijheid is gesteld en zijn onschuld duidelijk aan het licht is gebracht.

— Dan hebt gij niets anders te doen, Miss, dan mij op een paar vragen te antwoorden, die van groot gewicht zijn.

— Vraag slechts, mijnheer, en ik zal u alles zeggen wat ik weet!

— Laten wij dan voor het raam gaan zitten, als gij het goed vindt! hernam Raffles.

— Zooals gij wilt, mijnheer! zeide het meisje eenigszins verbaasd.

Zij nam voor het raam plaats, maar Raffles deed haar weder opstaan en zeide op zachten toon:

— Neen, niet zoo dicht bij het raam, als ik verzoeken mag. Daarginds zoodat men u van buiten niet zien kan!

Verwonderd ging het meisje op een stoel zitten, die ongeveer een meter van het raam afstond.

Haar verbazing nam nog toe, toen zij zag dat Raffles een tule gordijn half dichtschooft.

— Gij zult misschien eenigszins verbaasd zijn! zeide hij glimlachend. Maar later zal het u misschien wel duidelijk worden waarom ik dit doe!

De beide mannen namen op hun beurt plaats, eveneens op eenigen afstand van het raam en Raffles op zoodanige wijze, dat hij gemakkelijk naar buiten kon zien.

Charly was tamelijk verbaasd door deze handelwijze van zijn meester, maar hij begreep wel, dat zij een reden zou hebben.

De Groote Onbekende boog zich tot het meisje over en vroeg:

— Ik moet een pijnlijken snaar aanroeren, maar het is voor mij van belang iets te weten uit het verleden van uw vader. Is het waar dat hij vroeger in tamelijk nauwe betrekking heeft gestaan tot een zekeren Percy Walford?

Het meisje knikte.

Een donkere blos steeg in haar wangen op en haar oogen schenen vuur te schieten.

— Hij was zijn compagnon! zeide zij kortaf.

— Ik vermoedde zoo iets! hernam Raffles bedaard. Zij zijn zeker niet in der minne van elkander gegaan?

— In der minne? riep het meisje verontwaardigd uit. De ellendeling heeft mijn armen vader bijna ten gronde gericht. Hij speculeerde en maakte niet alleen zijn eigen geld, maar ook een groot gedeelte van dat van mijn armen vader op.

— En — had uw vader daar de bewijzen van? vroeg Raffles.

— Daarvan helaas niet, mijnheer! antwoordde Nelly. Maar ik weet zeker dat mijn vader andere papieren moet hebben bezeten, ik weet niet van welken aard, die van zeer groot gewicht waren en waarmede mijn vader, naar ik geloof, Percy Walford tamelijk wel in zijn macht had! Hij heeft zich wel eens tegenover mij uitgelaten, dat hij deze papieren niet zou teruggeven, alvorens de schurk zijn geldelijke verplichtingen jegens mijn vader zou hebben voldaan. En dat niet, omdat hij zelf dat geld tot iederen prijs terug wilde hebben, maar om mij naar hij zeide, — een bruidschat te schenken, want mijn arme vader was zeer trots.

Raffles streek zich met de hand over het voorhoofd. Het was hem, alsof de nevel, welke deze duistere zaak nog bedekte, langzaam, maar zeker voor zijn oogen optrok.

Steeds den blik naar buiten richtend, vroeg hij:

— Die papieren bevinden zich zeker in gindsche zware schrijftafel?

— Ja, mijnheer, in een geheime lade, waarvan alleen mijn vader en ik de plaats wisten.

Raffles stond op en liep naar de prachtige, ouderwetsche schrijftafel toe.

Hij onderzocht haar eenige oogenblikken en wendde zich toen weder naar het meisje om.

— Zijt gij lang buitenshuis geweest? vroeg hij.

— Hoogstens anderhalf uur, mijnheer! Hoe zoo?

— Er zijn vreemde handen aan deze tafel geweest! Nelly slaakte een kreet van schrik.

— Weet gij het zeker? vroeg zij.

— Volmaakt zeker! Ik ben een soort — deskundige, moet gij weten! De laden zijn blijkbaar alle met een looper geopend.

Het meisje snelde naar de tafel toe, terwijl zij eenige sleutels uit haar zak nam.

Zij opende haastig een der grootste laden, trok deze geheel uit de tafel, en opende toen een zeer kunstig verborgen geheim vak.

Charly was onwillekeurig opgestaan, door zijn nieuwsgierigheid gedreven.

Maar Raffles beval op korten toon:

— Ga aanstonds weder zitten, Charly! Neen, op de plaats waar ik zoeven zat! En let goed op wat er daar buiten gebeurt!

— Maar waar moet ik dan toch naar kijken? riep Charly verwonderd uit.

— Allereerst naar den grooten ijzeren telegraafpaal, die hier vlak tegenover het venster even voorbij het hek van het park staat!

Met moeite weerhield Charly een kreet van verrassing en opwinding.

Ook hij begon langzamerhand helder te zien!

Hij wilde iets vragen, maar reeds had Raffles zich weder tot het meisje gewend, dat met koortsachtige vingers in het vak tastte.

— Zijn de papieren er nog? vroeg Raffles.

— Ja, Goddank! riep het meisje uit.

Zij trok haar hand terug, waarin zij een groote enveloppe van geel papier hield, met vijf groote lakken verzegeld.

Zij wierp een vluchtigen blik op het opschrift en zeide toen met vaste stem:

— Dit zijn de papieren, mijnheer! Ik weet het zeker!

— Berg ze dan snel weder op die veilige plek, Miss! Later zult gij ze ongetwijfeld mogen lezen!

Het meisje gehoorzaamde.

Terwijl zij het geheime vak en daarna de lade weder sloot vroeg Raffles verder:

— Er moet hier gisteren in deze kamer een hoogloopende twist hebben plaats gehad tusschen Dick Jaffrey en een tweeden persoon. De commissaris van politie beweert, dat het uw vader was, maar gij moet voor den commissaris verklaard hebben, dat het Percy Walford geweest is!

— Hij was het ook, mijnheer, maar mijn vader was bij die twist tegenwoordig!

— En het onderwerp van die twist?

Het meisje boog het hoofd en een gloeiend rood steeg in haar wangen op.

— Gij behoeft niets te zeggen, miss! vervolgde Raffles op zachten toon. Ik begrijp het reeds. Gij waart het! Ik geloof, dat ik het nu wel doorzie! Die schurk van een Walford is langs een sluipweg hier binnengedrongen, waarschijnlijk in de hoop u hier alleen aan te treffen en.....

Een kreet van Charly deed hem plotseling ophouden.

— Wat is er? vroeg Raffles haastig.

— Daar komt een werkman van de Electriche Centrale met een laddertje, die zich gereed maakt om in den ijzeren telefoonpaal te klimmen.

Raffles greep het jonge meisje bij de hand en trok haar tot dicht bij het raam, maar toch zóó, dat zij door het tule gordijn verborgen bleef.

Charly had goed gezien.

Een man in de uniform van gemeente-beambte maakte zich gereed een kleine ladder tegen den onderkant van den geweldig hoogen ijzeren telegraafpaal te zetten, teneinde zoo, zonder gevaar, over de scherpe punten te kunnen heen klimmen, die op ongeveer twee meter boven den grond waren aangebracht, teneinde het inklimmen door onbevoegden te verhinderen.

Raffles staarde met woesten blik naar buiten.

Het meisje keek hem met verwonderden blik aan.

— Maar wat is er dan toch, mijnheer? riep zij half verschrikt uit.

— Weet gij wie die man daarginds is, miss? vroeg Raffles op doffen toon.

— Hoe zou ik hem kennen, mijnheer! riep het meisje

steeds verbaasder. Hij is een beambte van de Electriche Centrale!

— Het is Percy Walford! Het is de moordenaar van uw vader!

HOOFDSTUK VIII.

Opgejaagd.

Het meisje uitte een gil en slechts met moeite wist zij zich staande houden.

Zij greep zich naar het hoofd en stamelde:

— Grootte God. Het duizelt mij. Waarom dan die vermomming? Wat wil hij in dien paal?

— Dat is duidelijk genoeg, Miss, zeide Raffles. Hij wil er de Mauserpistool uit terughalen, die zich daar nog steeds bevindt, met lappen omwikkeld, ten einde het geluid van de losbranding te dempen en met ijzerdraad zoodanig bevestigd boven in den top van den stalen telefoonmast, dat de loop met doodelijke juistheid was gericht op de plek van het raam waar uw vader urenlang placht te zitten, gelijk de ellendeling zeer wel wist.

— Maar hoe heeft hij de pistool dan toch afgeschoten, riep Charly uit.

— Heel eenvoudig, door middel van electriciteit, antwoordde Raffles. Maar wij verliezen veel te veel tijd met praten, er moet nu gehandeld worden.

Raffles wendde zich tot het jonge meisje, dat met starende oogen keek naar den man, die langzaam en voorzichtig over den rand van scherpe stalen pennen klom en tegen den ruim 30 meter hoogen paal begon op te klauteren.

— Ik verzoek u dringend, Miss, u zoo lang onder bescherming van den concierge te stellen, een braaf man naar ik geloof en die zich wel over u zal willen ontfermen. Kom aanstonds mede, wij hebben geen oogenblik te verliezen. Ik wist wel, dat de schurk vandaag terug zou komen om zijn moordwapen terug te halen.

Alle drie snelden de trap af, na de kamerdeur weder zorgvuldig te hebben gesloten.

Met enkele woorden stelde Raffles den concierge op de hoogte en beval Nelly Donaldson in zijn hoede aan.

Toen trad hij naar de telefooncel en belde het naastgelegen politiepsthuis op.

— Stuur aanstonds acht of tien agenten, riep hij.

— Met wie spreek ik? klonk het aan de andere zijde van de lijn.

— Wat doet dat ertoe? Met een vriend van Dick Jaffrey, die onschuldig gevangen zit wegens de misdaad in Kensington Road.

— Wat is er dan?

— Er is, dat de ware moordenaar op dit oogenblik in den ijzeren telefoonpaal klimt, die juist tegenover het venster staat van de kamer waar de moord plaats greep, vlak bij een der ingangen van het Holland Park. Vraag niet zoo veel, maar stuur aanstonds de mannen, anders ontsnapt de kerel nog.

Dat scheen de man aan den anderen kant van de lijn ook te begrijpen. Want kort en krachtig klonk het:

— Gij spreekt met brigadier Haddow — ik ben over drie minuten met twaalf agenten ter plaatse.

Raffles hing het toestel aan den haak en keek op zijn horloge.

— Drie minuten, bromde hij. Als dat maar niet te laat is. De ellendeling kon dan wel eens ontsnappen. Kom Charly, wij willen de politie ditmaal eens een handje helpen.

De beide vrienden snelden het huis uit.

Onder het loopen vroeg Charly:

— Je hebt daareven zeker aan den concierge gevraagd om ook een oogje op den paal te houden? Daarom was de man dus zoo verwonderd en keek hij je met zulke schaaapachtige blikken na.

— Deed hij dat? vroeg Raffles. Wel, ik zou het misschien ook gedaan hebben, als ik niet wist wat ik nu weet.

Binnen een minuut hadden de beide mannen den afstand van 100 meter afgelegd, die hen van den voet van den geweldigen telefoonpaal scheidde.

Langs het stalen netwerk klom de gewaande gemeentewerkman rustig en snel naar boven.

Zijn figuur werd hoe langer hoe kleiner.

Eindelijk zagen zij hem verdwijnen door het gat

naar het soort platform, omgeven door een hek, waarop de electriciens en monteurs kunnen plaats nemen, ten einde de noodige reparaties te verrichten.

Als een soort kraaiennest boven op een scheepsmast verhief zich deze kleine ijzeren kooi boven op den ijzeren telefoonpaal.

Weder raadpleegde Raffles zijn horloge.

— Nog een halve minuut, bromde hij. Dan moet de auto met de agenten er zijn. Ik hoop dat zij wat voort maken.

Zwijgend wachtten de mannen.

Toen vroeg Raffles:

— Nu begrijp je zeker wel alles?

— Alles zou wat te veel gezegd zijn, antwoordde de jonge man lachend. Maar, veel is mij althans opgehelderd.

— Maar begrijp je nu, waarom ik aanstonds vermoedde dat de moordenaar electricien moest zijn, of althans veel verstand moest hebben van electriciteit?

— Ja, nu begrijp ik het, maar op het tijdstip waarop je die opmerking maakte, snapte ik er geen jota van!

— Het was anders werkelijk niet zoo ingewikkeld, beste jongen, hernam Raffles glimlachend. Ik heb niets anders gedaan dan een denkbeeldige lijn getrokken die ging van de plek waar de kogel in de schilderijlijst zat, door een punt waar zich het hoofd van den ongelukkigen Donaldson moest bevinden, toen het schot viel. Welnu, die rechte lijn liep juist uit op den telefoonpaal. Ik nam den kijker ter hand en zag daardoor duidelijk iets zwarts boven in de werkkooi van den telegraafpaal, dat er niet hoorde. In het midden daarvan zag ik iets glinsteren, zeer waarschijnlijk de loop van een pistool. Nu is het een geluk dat ik de uitwerking van verschillende vuurwapens zeer goed ken en wist dat het heel gemakkelijk is op een afstand van honderd meter een Mauser-repeteerpistool dezelfde uitwerking te doen hebben als een goede karabijn. De moordenaar moest natuurlijk zeer goed bekend zijn met de gewoonten van zijn slachtoffer en dus veel met hem omgaan. Maar wat zie ik, zoo viel Raffles zich zelf in de rede. De schurk komt zoo waarlijk al weder naar omlaag.

Raffles had goed gezien.

De zoogenaamde werkmán, na hier en daar iets aan de isolatoren te hebben gedraaid, begon langzaam weder af te dalen.

Raffles stampvoette van ongeduld.

— Waar blijft die politie nu? riep hij uit.

— Maar waarom zouden wij op haar wachten, riep Charly uit, die in de hoogste mate opgewonden was. Wij kunnen den kerel toch zelf wel arresteren? Wij zijn toch gewapend?

— Je hebt gelijk! Als het niet anders kan, dan moet het maar. Vergeet echter niet, dat de ellendeling op het oogenblik voortreffelijk gewapend is. Als hij onraad ruikt, zal hij zeker niet aarzelen ons neer te schieten. En in het park zou hij dan vrij gemakkelijk kunnen ontkomen.

De moordenaar was intusschen tot ongeveer een derde van den paal afgedaald.

Reeds konden Raffles en Charly het schuren van zijn zoolen over de steunijzers hooren.

Maar nu klonk uit de verte een zwak getoeter, dat snel in kracht toenam.

Raffles kende het geluid zeer goed — het werd te wegegebracht door den hoorn van een politie-auto.

Binnen enkele seconden draaide de groen geschilderde politie-auto in volle vaart den hoek van de straat om, bemand met twaalf agenten.

— Het werd tijd, bromde Raffles mismoedig. Wat is het toch een zonderling ding, dat de politie in negenennegentig van de honderd gevallen over haar tijd is. Volgens mijn chronometer komt zij niet minder dan zeventien seconden te laat.

De chauffeur van de politieauto liet zijn wagen met een ruk op eenige meters afstand van den telefoonpaal stilhouden.

De agenten sprongen eruit, en de brigadier liep op Raffles toe.

— Zijt gij degeen, die mij zoeven hebt opgebeld? vroeg hij kortaf.

— Die ben ik. Mijn naam is Jack Grundy. Ik ben een vriend van Dick Jaffrey en de moordenaar van Donaldson komt daarginds naar beneden klimmen.

— Hoe heet hij?

— Percy Walford.

— De oude compagnon van Donaldson? riep de brigadier verrast uit.

— Dezelfde.

De brigadier wierp een blik naar boven, terwijl hij zijn oogen met zijn hand tegen het felle licht beschermde.

— Maar dat is een beambte van de Gemeentelijke Centrale, riep hij uit.

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Gij bedoelt zeker, dat hij er de uniform van draagt.

— Maar wat voerde hij daar boven in dien telegraafpaal dan uit?

— De Mauserpistool terughalen, waarmede hij waarschijnlijk op verren afstand het doodelijk schot gelost heeft. Als ik u was, zou ik niet zoo veel vragen maar handelen. De moordenaar is al meer dan halfweg.

— Gij hebt gelijk, mijnheer Grundy, zeide de brigadier.

Hij gaf eenige korte bevelen en de twaalf agenten stelden zich in een kring om den paal op.

De moordenaar bevond zich nu op een hoogte van ongeveer twintig meter boven den grond.

Geregeld verzette hij zijn voeten, telkens op een lager gelegen dwarsstang, terwijl zijn handen zich vastgrepen aan de stijlen.

Maar plotseling hield hij op.

Hij scheen onraad ontdekt te hebben.

Toen deed hij langzaam nog eenige stappen naar beneden en hield opnieuw op.

Hij keek omlaag.

Wel een volle minuut bleef de moordenaar daar op dezelfde plek onbeweeglijk naar beneden staren.

En even onbeweeglijk stonden de twaalf agenten om den voet van den paal, die minstens een meter in het vierkant mat, met het gelaat naar boven geheven en de hand aan de kolf van hun revolver.

Langzamerhand waren eenige voorbijgangers toegesnel, die door eenige verkeersagenten op een afstand werden gehouden.

Maar plotseling scheen Walford zich te hebben bedacht.

Met een voor zijn leeftijd verbazende vlugheid en lenig als een kat begon hij weder langs den paal omhoog te klimmen.

De brigadier stiet een krachtigen vloek uit.

Dat scheen een der agenten als een aansporing op te vatten, want hij snelde naar den voet van het houten laddertje en begon het te beklimmen.

— Wees voorzichtig! schreeuwde Raffles den man toe. De schurk is nu gewapend met een pistool, waarop nog elf schoten kunnen zitten!

Maar de agent was zoo door zijn beroepsijver aangegrepen, dat hij nauwelijks acht sloeg op die waarschuwing.

Aan den tegenovergestelden kant van den vierkanten paal klauterde hij snel naar boven.

Eed andere agent trok zijn revolver en mikte op Walford.

Maar de brigadier sloeg zijn arm neer.

— Niet schieten! beval hij. Mijnheer Grundy kan zich vergissen en ik durf geen manslag op mijn verantwoording nemen.

Raffles haalde de schouders op.

— Een vergissing? Als die man werkelijk een gemeente-beambte was, waarom kwam hij dan niet rustig naar beneden?

Intusschen klauterde de agent snel voort.

— Hij haalt hem in! riep een der agenten juichend. Tom is vroeger matroos geweest, ziet gij!

Maar plotseling slaakten alle agenten een gebrul van woede.

Walford had bijna het gat in de werkkooi weder bereikt.

Hij plaatste beide voeten in een kruising van twee steunijzers, zoodat hij zijn handen vrij had, trok de repeerpistool te voorschijn, mikte op den klimmenden agent door de dwarsijzers van den paal heen en vuurde.

De ongelukkige slaakte een rauwen kreet — zijn voeten verloren hun steun, zijn handen lieten los en hij stortte omlaag!

Zijn lichaam bonsde op de flauw gebogen pennen, die gelukkig naar beneden gericht waren en gleeed vandaar op den grond.

Zwaar gewond bleef de agent liggen.

Onmiddellijk namen twee zijner collega's hem op en droegen hem naar een apotheek, die op slechts weinig schreden afstand was gelegen.

Intusschen waren er steeds meer nieuwsgierigen toegestroomd en hadden een dozijn te hulp geroepen agenten de straat afgezet.

Een gebrul van woede steeg uit de menigte op, die tamelijk spoedig geraden had wat er aan den gang was.

Walford had intusschen de werkkooi bereikt, waar hij voor het oogenblik tamelijk wel veilig was, daar de gewone revolvers der agenten lang niet ver genoeg droegen om hem van den beganen grond af met succes te kunnen beschieten, waarbij zij voorts gehinderd werden door het ijzeren netwerk om de kooi heen.

De brigadier beraadslaagde met een inmiddels ter plaatse verschenen inspecteur van politie.

Deze wierp van tijd tot tijd een blik op Raffles en kwam tenslotte naar hem toe.

— Gij zijt degen, die Walford hebt uitgevonden als de moordenaar? vroeg hij op vriendelijken toon.

— Ja, mijnheer! antwoordde Raffles eenvoudig. De

brigadier zeide aanstonds dat er wel kwestie kon zijn van een vergissing, maar hij zal nu wel van die meening zijn teruggekomen!

— Dat spreekt vanzelf! zeide de inspecteur. En wij zijn u grooten dank verschuldigd, dat gij op zoo doeltreffende wijze voor uw vriend Dick Jaffrey zijt opgetreden!

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Zegt dat niet, mijnheer de inspecteur, gij moogt het althans niet zeggen, voor wij den moordenaar gevangen hebben! En voorloopig lijkt het daar nog niet op. Hij heeft een zeer gevaarlijk wapen. Iedere man die in den paal klimt is bijna zeker een kind des doods! De schurk zal hem zonder mededoogen neerschieten, al was het alleen maar om zijn huid zoo duur mogelijk te verkoopen!

— Als wij het dan niet met revolvers afkunnen, dan zal ik eenvoudig soldaten laten aanrukken! riep de inspecteur woedend uit.

— Dat had ik u juist willen voorstellen, mijnheer! zeide Raffles bedaard. Met een geweer is het misschien mogelijk den ellendeling onschadelijk te maken!

Intusschen waren, zonder daartoe het bevel van hun superieur af te wachten, twee andere agenten in den paal geklommen, woedend over de zware verwonding van hun makker.

Maar zij kwamen zelfs zoo hoog niet als deze, want met twee wel gerichte schoten, die den een in den schouder en den ander in de dij troffen, stelde de moordenaar hen buiten gevecht.

De inspecteur knarsetandde van woede.

— Zoo gaat het niet! schreeuwde hij. Ik verbied ten strengste dat er nog iemand in den paal klimt, mannen! riep hij op bevelenden toon.

Hij trad een winkel binnen en stelde zich telefonisch in verbinding met de dichtstbijgelegen kazerne.

Een kwartier verliep in de grootste spanning.

HOOFDSTUK IX.

Een tragisch einde.

Eindelijk klonken in de verte de regelmatige voetstappen van een halve compagnie soldaten, die snel naderden.

Even later verschenen de eerste mannen om den hoek van de straat.

Zij werden aangevoerd door een jong luitenant, die aan het hoofd ging.

— Halt! commandeerde hij met luide stem.

Onbeweeglijk stonden de soldaten in het gelid.

Had Percy Walford iets ontdekt van deze nieuwe versterking, die zooveen was aangerukt?

Het is mogelijk — maar er was op dit oogenblik niets van hem te zien.

Blijkbaar had hij zich plat uitgestrekt op den kleinen vloer van de werklooi, vanwaar hij door het netwerk van staaldraden alles kon waarnemen wat er op den geganen grond gebeurde.

De luitenant was snel op den inspecteur van politie toegetroeden.

Met gedempte stem wisselde hij eenige woorden met den politiebeambte.

Toen wierp hij een blik naar het bovineinde van den paal.

Vervolgens gelastte hij, de straat voor het grootste gedeelte te ontruimen, aan welk bevel dadelijk werd gehooreaamd.

Aan de zijde van het park behoefde men geen maatregelen te nemen, daar zich aan dien kant slechts enkele personen ophielden.

Zoodra de straat ontruimd was, stelde de luitenant zich in het midden daarvan op, bracht zijn handen bij wijze van een scheepsroeper aan zijn mond en schreeuwde zoo luid hij kon:

— Percy Walford! In naam der wet beveel ik u, onmiddellijk naar omlaag te komen! Mijn manschappen hebben bevel, op u te schieten als gij niet aanstonds deze sommatie opvolgt.

Geen antwoord!

Alles bleef daarboven doodstil.

Beneden hielden allen hun adem in, en niets werd vernomen dan het getoeter der automobielhoorns in den breeden Kensington Road, en het geratel der rijtuigen.

Maar de ellendeling daarboven bleek de stem van den luitenant duidelijk te hebben vernomen!

Een hoofd kwam voorzichtig boven den rand van de werkkorf uitkijken, en trok zich toen aanstonds weder terug.

De luitenant herhaalde zijn bevel in dezelfde be-
woordingen.

Geen antwoord.....

Ten derde male riep de luitenant zijn sommatie.....

Toen klonk een snerpemde stem uit den top van den telegraafpaal:

— Kom mij maar halen als gij mij hebben wilt! Maar ik waarschuw, dat ik nog acht schoten op mijn pistool heb en nog drie patroonstrooken in mijn zak.

De luitenant bedacht zich niet langer.

Aan de wet was voldaan — hij moest zijn plicht doen.

Weer klonk zijn stem, kortaf en bevelend:

— Rechtsom — keert! Voorwaarts marsch! Halt! Keert! Zet af — geweer!

De soldaten stonden nu op twee gelederen opgesteld, op ongeveer vijftig meter van den voet van den paal.

Hun rijen reikten bijna van de eene tot de andere zijde van de straat.

Opnieuw klonk de commandostem:

— Standvizioer! Richten op de werkkooi van den telegraafpaal! Legt aan! Vuur!

Honderd schoten klonken tegelijkertijd.

Men hoorde duidelijk het ratelen van de kogels tegen den stalen paal.

Toen werd het weder stil.

Langzaam trok de rook op.

Daarboven bleef alles stil.

— Een krijgslist misschien! mompelde de inspecteur van politie. Zou ik één mijner mannen naar boven durven sturen?

— Ik bied mij aan! klonk eensklaps een stem.

Het was Raffles, die deze woorden had gesproken.

— Gij? vroeg de inspecteur verbaasd. Maar als hij niet geraakt is, zal hij u neerschieten vóór gij over de helft van den paal zijt!

— Ik zal mij weten te beschermen, zeide Raffles eenvoudig. Als ik niet aan den buitenkant, maar bin-

nenin door den paal klim, kan hij niet op mij vuren, tenzij hij zichzelf bloot geeft! En ik verzeker u, dat ik niet tot de slechtste schutters behoor!

Nog even aarzelde de inspecteur.

Toen zeide hij:

— Ga dan, mijnheer! En wees voorzichtig! Wij zullen uw stoutmoedigheid niet spoedig vergeten!

Een eigenaardig lachje deed de lippen van den Grooten Onbekende krullen, toen hij zich gereed maakte, in den paal te klimmen.

Hij werkte zich door de dwarsspijlen tot in het binnenste van den ijzeren paal en begon toen snel omhoog te klauteren.

Toen hij omstreeks een derde van den afstand had afgelegd, liet Charly, die zijn meester met angstige blikken gevolgd was, een kreet hooren.

Daarboven werd iets zwarts zichtbaar vóór het gat, waardoor men in de werkkooi kon komen.

— De schurk was niet geraakt! riep hij uit.

Nauwelijks had hij deze woorden geuit, of er klonk een schot!

Walford had door het vloergat op Raffles geschoten! Maar deze aarzelde niet, te antwoorden!

Hij hield even stil, trok zijn revolver, en vuurde op zijn beurt!

Een kreet van woede en pijn deed zich hooren.

Blijkbaar was de ellendeling geraakt!

Weer klonk een schot, dadelijk door een tweede gevolgd.

De stoutmoedige klimmer had nu bijna drievierden van den afstand afgelegd.

Eensklaps geschiedde er iets onverwachts...

Walford verhief zich in zijn volle lengte in de werkkooi. Hij zag zeker in, dat hij zoo het onderspit zou delven, vooral daar Raffles nu gevolgd werd door drie agenten, die zijn voorbeeld navolgden en binnen in den paal opklommen.

Zonder zich te bedenken, greep hij een der sterke telegraafdraden en het volgende oogenblik had hij zich over den rand van de kooi geslingerd en zweefde hij in de ruimte!

Zijn doel was duidelijk!

Hij wilde blijkbaar het huis bereiken, over welks dak de telegraafdraden liepen en zich daarna trachten te redden.

De luitenant stampvoette van drift!

— Scherpschutters voor! klonk zijn scherpe stem.

Vier mannen traden naar voren.

— Die man mag het huis niet bereiken, zeide de luitenant kortaf. Mik zorgvuldig en schiet hem neer!

De scherpschutters legden aan en bijna tegelijkertijd klonken vier schoten.

Ademloos had de menigte op eenigen afstand toegekeken.

Plotseling klonk een woeste kreet door de lucht...

En der kogels had den draad geraakt, waaraan de moordenaar hing!

Met een luide knal knapte de draad als een reusachtige vioolsnaar af...

Walford trachtte snel een anderen draad te grijpen — hij greep mis... En toen zwaaide hij, als een steen aan het uiteinde van een slinger, door de ruimte... de strakgespannen draad, aan het eene einde bevestigd aan den top van den paal, smakte den moordenaar met geweld tegen het onderende van het ijzeren gevaarte... Walford's handen ontspannen zich... en met verbrijzeld wervelkolom stortte hij als een vormelooze massa op het plaveisel...

Het drama had zich zoo snel afgespeeld, dat nog velen niet begrepen, wat er eigenlijk geschied was.

Raffles krom langzaam weder naar beneden, evenals de agenten.

Men had dadelijk een grooten doek over het lijk van den moordenaar gespreid.

De agenten en de soldaten hielden de nieuwsgierige menigte op een afstand.

Het stoffelijk overschot werd in de politieauto gelegd en deze reed dadelijk weg.

Een kwartier later had alles op de vreeselijke plek weder zijn gewone aanzien gekregen.

Raffles had den inspecteur beloofd, zich zoo spoedig mogelijk bij hem te komen aanmelden, teneinde de noodige inlichtingen te geven.

De beide vrienden stonden nu bijna alleen aan den voet van den paal.

Raffles bromde:

— Ik geloof, dat de inspecteur lang kan wachten, als hij mij in persoon wil spreken! Ik zal den man een uitzetting zenden — over de post en dat moet hem voldoende zijn! Ik ben er niet op gesteld, meer met de politie in aanraking te komen dan volstrekt noodzakelijk is. Kom, Charly, wij gaan dadelijk de arme Nelly op de hoogte brengen! Zij kan dan Dick Jaffrey gaan afhalen!

Vijf minuten later bevonden de twee mannen zich weder in het woonvertrek van den concierge.

Nelly kwam hen tegemoet.

— Welnu, mijnheer Grundy? vroeg zij vol spanning.

— Uw verloofde zal over een uur wel in vrijheid zijn gesteld, miss, zeide Raffles glimlachend. Gij kunt daartoe veel bijdragen, door aan den rechter de papieren ter hand te stellen, die zich in de geheime lade van de schrijftafel bevinden! Die zullen het motief tot den moord wel bevatten!

— Dat is inderdaad zoo, mijnheer! antwoordde het jonge meisje, terwijl tranen van geluk in haar mooie oogen kwamen. Ik heb de enveloppe zoeven opengemaakt, daar ik rust noch duur had — en wilt gij weten, wat zij bevatte?

— Gaarne, miss!

— Toen mijn vader nog de compagnon van Walford was, heeft hij in diens lessenaar door een toeval eenige papieren gevonden, die duidelijk aantoonde, dat de schurk zich ophield met spionage ten bate van een vreemde mogendheid! Als mijn vader die stukken dadelijk naar de justitie had gebracht, zou deze Walford tot minstens tien jaar tuchthuisstraf hebben veroordeeld! Had hij het maar gedaan! Maar juist in dien tijd kreeg hij de eerste bewijzen in handen, dat zijn compagnon hem bedroog en met geld van de vennootschap speculeerde! Om hem later te kunnen dwingen, het gestolen geld terug te geven, hoe dan ook, behield mijn vader die stukken!

— Als hij Walford goed gekend had, zeide Raffles ernstig, zou hij zich nog wel eens bedacht hebben! En nu nog een vraag, miss: Wilt gij mij niet zeggen, hoe het geld van uw vader in het valies van uw verloofde kwam?

Nelly werd zeer bleek en greep Raffles bij den arm.

— Heeft men dat geld dan gevonden? riep zij heesch.

— Ja, miss, en de rechter vond daarin een ernstig bewijs tegen uw verloofde!

— Groote God! riep Nelly wanhopig uit. En ik deed het, om zijn broeder van de schande te redden!

— Dus — gij hebt het weggenomen? vroeg Raffles zacht. Ik dacht het al half!

— Dick zou het binnen enkele dagen terug hebben kunnen geven, mijnheer, dat zweer ik u! Hij moest dan het honorarium voor een groot werk ontvangen! Maar zoo lang kon zijn broeder niet wachten, die lichtzinnig maar niet slecht is! Hij had gesepeld met geld uit zijn kas, en vanavond zou er groote kasrevisie zijn!

— Dan moet hem dadelijk getelegrafeerd worden, dat het geld er zal zijn, riep Raffles uit. De jonge man moet

in grooten angst verkeerden, als hij de bladen gelezen heeft! Ik ga dadelijk naar het postkantoor. Geef mij zijn adres!

Nelly greep de hand van Raffles en wilde ze kussen.

Deze trok haar echter haastig terug en zeide:

— Doe dat niet, miss! Ik verdien het niet! En als

gij mijn raad wilt volgen — begeef u dan dadelijk naar den rechter — en biecht hem eerlijk, hoe de zaak zich heeft toegedragen! En als gij en Dick elkaar hebt weder gevonden — dan zal ik u gaarne eens bezoeken, om u te vertellen, hoe de geheimzinnige misdaad in uw woning zich heeft afgespeeld!

De volgende aflevering (No. 221) bevat:

De Bende der Raven.

EEN GRAPJE VAN HUYGENS

In éénen dag, zei Hans, was hij van Keulen af gereden
Op schaatsen naar Den Haag. Zijn knecht viel in zijn reden
En zei: „In éénen dag, dat 's waar,
Maar gij moet weten, 't was de langste dag van 't jaar.”

ERNST VAN ONS

In éénen dag, zei Hans, was hij van Keulen af gereden
Per rijwiel naar Den Haag. Zijn knecht viel in zijn reden
En zei: „Al lijkt het licht in éénen dag wat ver,
Bedenkt, het wiel was fabrikaat der **E. N. R.**”

